

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı 172

* Aralık 2012

* Fiyatı: 2 TL

* ISSN: 1302-7506

**Faşist
ve
Emperyalist
Saldırganlığa
Karşı
Örgütlen!!!**

www.partizanarsiv.net

**Şan Olsun
19-22 Aralık 2000
Hapishane Direnişine!**

UNUTMADIK!

www.partizanarsiv.net

İÇİNDEKİLER

İsyan	2-3	Genç Kadın	17-18
Özgür Okul	4	Özgür Bir Kadın Komünist (1)	19-20
Forum	7	Hapishaneler; ÖO ve AG Üzerine	21-28
Denge Ciwanan	10	Bellek	31-32
Kolektifin Sesi	14-16		

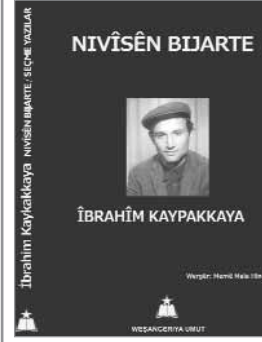
... UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKAN YAYINLAR ...

Lenin'in İsviçre Günleri Umut Yayımcılık Bürolarında

Umut Yayıncılık; A. Koudriavtsev, L. Mouravieva, İ. Sivolap-Kaftanova tarafından hazırlanan "Lenin'in İsviçre Günleri" adlı kitabın Türkçe çevirisini yayımladı. "Lenin'in İsviçre Günleri"ni Umut Yayımcılık bürolarından ve kitapevlerinden temin edebilirsiniz.

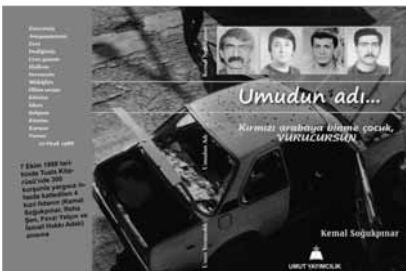
Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılar"ı artık Kürtçe!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın "Seçme Yazıları"nın Kürtçe-Türkçe basımı Umut Yayımcılık bürolarında ve kitapevlerinde...

Beş Kızıl Karanfil Mircan Karali

Umudun adı... Kemal Soğukpınar

Yaygın süreli

Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: 0 312 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Ankarlar İşhanı Kat: 3 No: 203
Tel: (0428) 212 27 50

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

İLETİŞİM: yenedemokratgenclik@gmail.com

İSYAN

Topyekün saldırıya karşı toplumsal muhalefeti örgütleyelim!

Geçtiğimiz ay gündemin yoğun konularından birisi yurtsever tutsakların, Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması, anadilde eğitim ve savunma talepleri ekseninde yürüttükleri açlık grevi damgasını vurdu. Belli bir aşamaya ulaşan süresiz dönüşsüz açlık grevleri Öcalan'ın çağrısıyla bitirildi.

Kürt Hareketinin, dışarıdaki Kürt kitlelerini harekete geçirmek için dönem dönem açlık grevleri yapmaları yeni bir politika değildi. Ancak bu seferkinin özgünlüğü hem eylemde geçen sürenin uzaması hem de katılımın yüksek olması idi.

Oluşan bu yeni durumun devleti köşeye sıkıştırdığını hep birlikte gördük. Açlık grevine katılanların yüksekliği, Kürt halkının eylemcilerle kaynaşması, bir yandan devletin dayanışma eylemlerine azgınca saldırmasını doğururken öte yandan da köşeye sıkışmışlığının ifadesiydi. Her ne kadar açlık grevine katılanların talepleri yaşam bulmasa da Kürt halkının grevcileri sahiplenmesi, devletin Öcalan'ı muhatap alması, eylemcilerin bir yönüyle amaçlarına ulaştığını gösteriyor. Ancak bazı vurguları yapmak gerekiyor.

Açlık grevlerinin taleplerinden birisi **anadilde savunma hakkıydı**. Yeni yargı paketiyle bu konuda belirli reformlar yapılmışsa da esas olarak hakkın karşılığının verilmesinden uzak bir durum söz konusudur. Ancak faşizme belirli reformlar yaptırın gerçeklik yurtsever tutsakların anadilde savunma hakkından ödün vermeyerek TC mahkemelerini kilitlemiş olmasıdır. Sürecin tıkanmasından kaynaklı egemenler kimi adımlar atmaya ihtiyaç duydular. AKP'nin yap-

mış olduğu kongrede Kürtçe savunmanın geçirileceği "müjde"sinin verilmesinin arka planında bu yatıyordu. Açlık grevleri ise bu süreci hızlandıran bir rol oynamıştır.

Anadilde eğitim hakkının açlık grevleri sonucunda alınmasının, Kürt Hareketinin de beklentileri içerisinde yer almadığını düşünüyoruz. Diğer maddelerin kabulünün sağlanması için talepler içerisine alındığı söylenebilir. Öcalan üzerindeki tecridin de kaldırılmadığını görüyoruz. **Tüm bunlara rağmen, açlık grevlerinin önemli bir kitleyi harekete geçirdiğini vurgulamak gerekiyor.**

Devrimci dayanışmayı yükseltelim!

Emperyalistlerin girdiği krizden kurtulamamasına paralel uşakların da kâbusları derinleşiyor. AKP şahsında Türk egemenleri de toplumsal muhalefetin güçlenmesini engellemek için saldırılarına hız verdi. 2006 yılında güncellenen "Terörle Mücadele Yasası"yla (TMY) artan saldırganlık iyice ayyuka çıkmış durumda. KCK operasyonları sonucu siyasi tutsak liginde ülkeyi birinci sıraya yerleştiren egemenler, son olarak 31 DHF'liyi tutukladı. DHF'ye yönelik saldırıları, sadece bu kuruma yönelik algılamamız gerekiyor. Bu saldırılar, toplumsal muhalefetin bütün öznelere yönelik yapılmıştır. Devrimci dayanışmanın iyice zayıfladığı, sembolik bir noktaya çekildiği bir durumda, bu dayanışmayı yükseltmek en önemli görevlerimiz arasında yer alıyor. Egemenlerin genel saldırılarına karşı, ortak mücadele hattının örülmesi her zamankinden daha önemli bir noktada duruyor.

Toplumsal muhalefetin parçalı yapısından güç alan egemenler, muhalefeti yok etmek için daha fazla umutlanıyor, çalışıyorlar. Bu şartlar altında, devrimci dayanışma kültürünü yükseltmek, hesapsız-kitapsız devletin saldırılarının karşısına dikilmek devrimciliğin temellerindedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları bununla sınırlı kalmadı. İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları sonucu yüzlerce Filistinli hayatını kaybederken, yapılan ateşkesin, sürecin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak olduğunu biliyoruz. Bölge her an yeni toplumsal patlamalara hazır durumda.

Geçtiğimiz dönemde süreç üzerine yazılar burjuva-feodal kalemşorlar ABD-İsrail arasındaki anlaşmazlıkları fazlasıyla öne çıkarmıştı. Ancak

İsrail'in Gazze saldırısı bir kez daha göstermiştir ki; ABD açısından İsrail'in güvenliği bütün herşeyden çok daha önemlidir. İsrail'in saldırganlığını "savunma hakkı" üzerinden meşrulaştırmaya çalıştı emperyalist devletler.

Burada büyük bir aldatmaca olduğunu görüyoruz. Hamas'ın ve Filistinli ulusal grupların İsrail'e karşı silahlanmaları ve ulusal bağımsızlık üzerinden mücadele yürütmelerinden daha doğal bir durum olamaz. Müzakere masasına oturtulmaya çalışılan Filistinliler topraklarını sürekli kaybediyorlar. Ülkelerinin işgal altında olması yetmezmiş gibi İsrail tarafından yerleşim yerleri sürekli büyütülüyor. Bütün dünya bu konuda sessiz kalırken, İsrail'e fırlatılan füzelerden kaynaklı "Yahudilerin" savunma hakkından bahsedenler açısından sorunun "adilane" bir şekilde çözülmesi istenmiyor. Onlar cephesinden sorunun çözülmesi İsrail'in topraklara sahip olmasından geçiyor.

Emperyalizmin olduğu yerde yıkımın da olması sistemin özünü oluşturuyor. Faşist bir diktatör olan Saddam'ın devrilmesi sonucunda Irak geçmişten iyi olmadığı gibi, bir iç savaşın eşiğinde duruyor. Emperyalistler arası dalaşın bir yansıması olarak ülke iç savaşın eşiğine gelmiş durumda. Emperyalist-kapitalist sistem ulusal ve mezhepsel sorunları çözme kabiliyetinden oldukça uzaktır. Kaldı ki bizzat emperyalist devletler tarafından bu çelişkiler çıkarları açısından değerlendirilmektedir. Çok uluslu ve geri kalmış bir ülke olan Irak'ta geçmiş dönemde sorunlar çözülmediği gibi bu dönemde de sorunlar çözül(e)mez. Irak'ta sorunların çözümü devrimci bir perspektiften geçiyor. Ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınması, tüm dini grupların inanç haklarının garanti altına alınması ancak proleter ideolojinin yönlendirdiği bir hareket tarafından gerçekleştirilebilir. Bugün Irak'ın iç savaşın eşiğine gelmesi, emperyalist-kapitalist sistemin bir yansımasıdır.

"Yol aynı ise, değişen günün ihtiyaçları!"

Emperyalizmin ve uşaklarının saldırganlığı sadece askeri meselelerde kendisini göstermiyor, toplumsal meselelerin bütününde de gösteriyor. Ülkemiz halk gençliğini yakından ilgilendiren bir başka siyasi saldırganlık da yeni YÖK yasa tasarısı ekseninde sürdürülüyor. Bilindiği gibi uzun za-

mandır Bologna Projesi'yle saldırganlıklarını artıran egemenler, bu konuda epey mesafe almalarına rağmen, kendi hedefleri açısından yolu ancak yarılmış durumdadır. Neo-liberal saldırılara hız verebilmek açısından üniversitelerin yeniden yapılandırılması gerekiyor. 12 Eylül sürecinin ürünü olan YÖK yasasının, var olan durumuyla egemenlerin işine yaramadığının altını çizmek gerekiyor. Egemenler elbette bu durumu farklı gösterme derdindedir. Özellikle "darbecilerin yargılanmasının" revaçta olduğu bir dönemde "**darbeyle oluşturulmuş YÖK'ü değiştiriyoruz**" diyerek, yeni yasa tasarısını da bu görüntünün içine yerleştirmeye çalışıyorlar. Bunun aynı zamanda ciddi bir ideolojik saldırı olduğunu vurgulamak gerekiyor.

Birincisi darbe sürecinde oluşturulan YÖK yasası, neo-liberal politikalara geçişte ilk basamağı oluşturuyordu. Gelişen aşamada egemenler ikinci basamağa geçmek için darbe sürecinin açtığı yolda ilerlemeye çalışıyorlar. Bunu da sanki darbecilerin yolundan ayrılmış gibi göstermeye çalışıyorlar. Yol aynı yol, değişen ise günün ihtiyaçları.

Yeni YÖK yasa tasarısı, Bologna sürecinde ilerleyen egemenlerin, adımlarını kolaylaştırmak ihtiyacından doğuyor. **Bu yasa tasarısına karşı bütünlüklü bir muhalefet örmek sürecin önemli politik görevlerinden.** Gençlik örgütlerinin genelinde bu süreci kavrayışın çok derin olmaması, yasak savmacı bir şekilde protestoların yapılmasını beraberinde getiriyor. Süreç basit birkaç propagandayla geçirilemeyecek kadar önemli. Bu anlamda toplumsal muhalefeti biraraya getirmek, büyük bir mücadeleye hazırlanmak temel görevlerimizdendir. Bu konuda merkezi politikalarımızın alacağı biçimi Aralık ayında yapacağımız konferansımızda netleştireceğimiz biliniyor, ancak süreç çeşitli platformların oluşmasını da beraberinde getiriyor. Ankara'da Eğitim-Sen'in çağrısıyla birlikte bir mücadele platformu oluşturulmaya çalışılıyor. Bunu farklı illerden gelen çağrılar izleyebilir. Merkezi anlamda politikamızın oluşmuş olmaması, hiçbir şekilde

bu tarz örgütlenmelerin dışında kalmamıza yol açmamalı. Aksine platformlara dahil olmak, tartışmalara katılmak, eylemlerde yerimizi almamanın hiçbir haklı gerekçesi olmayacaktır.

Yeni bir toplumsal muhalefetin örgütlenmesinin zemininin güçlü olduğu bir dönemde konferansımızı topluyoruz. Bütün alanlarımızın konferans çalışmalarına yoğunlaşması, tartışmaların derinleşmesi, önümüzdeki sürecin kazanılması açısından oldukça önemli bir yerde duruyor. Bu bilinçle görevlerimize sarılmak, bitmek bilmeyen bir çabaya girişmek sürecimizin şifreleridir.

ÖZGÜR OKUL

Çocuk işçiliği + Çocuk gelin + Dindar gençlik = Devlet + MEB + AKP

4+4+4 eğitim sistemi yarattığı sorunlarla gündemden düşmedi. Devlet devrimci, demokrat, yurtsever kesime yönelik yok etme, bitirme hedefli saldırılarına hız kesmeden devam etmektedir. Bir yandan üniversitelerde öğrencilere biber-gazı, copu, polisiye saldırırken; bir yandan da demokratik, nitelikli eğitimden bahsetmektedir. Kısacası sömürmeye, katletmeye, tutuklamaya, bastırmaya, göz boyamaya devam etmektedir.

4+4+4 sistemiyle eğitimde kimi değişikliklere giden devlet; halkın tepkisini bastırmak için de çeşitli yöntemler denedi. 4+4+4 sürecinin ürünü olan yeni ortaöğretim yönetmeliğinin taslağı kamuoyuna sunuldu. Çocuk işçiliği, çocuk gelin ve imam hatip liselerinin önünü açan önemli adımlar ortaöğretim yönetmeliğiyle uygulamaya geçecek.

Ülkemizde özellikle çocuk işçiliği ucuz iş gücü açısından önemli bir yerde durmaktadır. Birçok iş yerin de düşük ücretle çalıştırılan çocuklara daha fazla iş yaptırılmaktadır. Binlerce çocuk, fiziksel, zihinsel, eğitsel, sosyal, duygusal ve kültürel gelişimlerine zarar veren ve uluslararası standartlara uygun olmayan koşullarda çalıştırılmaktadır. Ülkemizde halkın büyük bir bölümü yoksulluk içinde yaşadığından gelirlerini artırmak için çocuklarını çalıştırmak mecburiyetinde kalmaktadır. Egemenlerin de işine gelen çocuk işçiliği daha ucuz iş gücü olduğundan dolayı çocuk işçiliğinden faydalanmak için her alanda buna uygun yasalar çıkartmaktadır. Bugün ise 4+4+4'le beraber çocuk işçiliğinin yolu tamamıyla açılmış bulunmaktadır. Çocuk işçiliğinin yolunu iyice açan devlet; özellikle teknik-meslek liselerinde bu uygulamaya önem vermektedir.

Yeni ortaöğretim yönetmeliğinde, 4+4+4 yasası ile 4. yıldan sonra öğrencilerin meslek liselerine gitmesinin önü açılmış bulunmaktadır. Yani 10-11 yaşlarındaki bir öğrenci, 4 yıllık temel eğitimden sonra meslek liselerine başlayabilecek. Aynı zamanda bu yönetmelikle özel meslek liselerinin açılması, devletin bu özel meslek liseleri için patronlara kaynak aktarması, gece geç saatlere kadar çalışmanın önünün açılmasını sağlayacaktır. Patronların ihtiyaçlarına yani çıkarlarına göre hazırlanan bir yönetmelik

görüyoruz karşımızda. Patronlar istedikleri gibi özel meslek lisesi açıp düşük ücretle istediği saate kadar çocukları çalıştırabilecektir. Devlet, çocuk çalıştıran patronlara bir de kaynak sağlayacaktır. Devlet çocuk işçiliğini şimdi de mesleki eğitim adı altında meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Ayrıca teknik/mesleki okullarda bölümler, buldukları illerin sanayisinin ihtiyacına göre belirlenecek. 81 ilin İl Milli Eğitim Müdürleri patronlarla sürekli irtibat halinde olarak hangi alanda ne kadar ara elamana ihtiyaç duyulduğu konusundaki verileri toplayacak. Meslek okulları bölüm ve kontenjanları bu verilere göre belirleyecek.

Kendi çocukları ise “kardeş okul” vesilesiyle yurtdışında istediği okulda maddiyatını karşılayarak istediği bölümde eğitim alabilecek. İşçinin, köylünün, yoksul insanların bu maddiyatı karşılamayacağına göre kendileri çocukları için de böyle bir tasarı düzenlemişler.

Taslakta, işletmelerin “mesleki eğitiminin” yani çocuk işçiliğinin gündüz yapılmasının esas olacağını ancak “*sektörün türü ile iklim koşulları ile yılın belli zamanlarında çalışan işletmeler dikkate alınarak, il istihdam ve mesleki eğitim kurulunun kararı ile saat 24.00’ü geçmemek üzere gece de yapılacağını*” içermektedir. Tam da Türkiye’ye uygun bir çalışma tarzıdır bu.

Ayrıca dindar gençlik yetiştirmeyi hedefleyen hükümet 4+4+4’le bunun ilk adımını attı. Seçmeli din dersleri, açılan imam hatip liseleri ve imam hatip liselerinin 5. sınıftan öğrencilerin kayıt yaptırabilmeleri hükümetin somut adımlarından bazıları. İmam hatip liselerinde, meslek dersleri uygulamalarının yapılması için uygun alanlar veya uygulama mescitleri oluşturulacak. İmam hatiplerin ortaokul bölümlerinin açılacağı ve bu bölümlerin normal okullarla birarada olabileceği düşünüldüğünde dindarlaşmak için tüm gereklerin yerine getirildiği görülmektedir.

Daha birçok sorunun da bulunduğu bu ortaöğretim yönetmeliği tamamıyla egemenlerin çıkarlarına hizmet etmektedir. Dert+dert+dert eğitim sistemiyle öğrencilerin eğitim hayatını zorlaştıran, eğitimi çıkarlarına alet etmeye çalışan devlete dur demenin; tek yolu örgütlenmek, yani örgütlü bir güç olmaktır.

Dönüyor, dönüyor.. Yine aynı yere geliyor!

Türkiye’de eğitim deyince “akan suların durduğu” bir noktaya geliyoruz. Yani o kadar çok engel, sorun barındırıyor ki eğitim sistemi; o su bir türlü sorunsuz, engelsiz akamıyor yatağında. SBS, YGS, LYS, ALES, KPDS, ÜDS, KPSS... Bu kadar çok sınav çeşidine sahip bir ülke Türkiye. Ne diyelim; sürüsüne bereket...

AKP’nin temel bir insan hakkı olan eğitim hakkına nasıl baktığını anlamak ve geçtiğimiz 10 yıl içinde eğitimde yaşanan dönüşümün tam anlamıyla anlaşılması için “nitelikli eğitim” üzerine hedeflediği maddelerin birkaçına bakmak bile yetiyor. Maddelerden birer cümleyle bahsedelim.

İlk madde; “Eğitim alanında etkili bir planlamaya dayalı fayda-maliyet analizi yapılarak eğitime daha çok kaynak ayırılacaktır.” Bu

madde her ne kadar iyi niyetli gibi gözükse de, AKP’nin eğitim hakkına tipik bir işletmecicari bir zihniyetle baktığını gösteriyor.

AKP’nin işletmeci bir mantıkla bakmasında ne var denilebilir ancak bu mantığın temel referansı toplumsal yarardan ziyade kâr elde etmekte yatar ya da bahsedilen mesele kamu hizmeti ise maliyetlerin düşürülmesini doğurur. Bütün bunlar da toplumsal fayda ile çelişir ki eğitimdeki rezalet de bunun göstergesidir.

İkinci madde; “Eğitimin her alanında özel teşebbüs desteklenecek ve özel teşebbüsün eğitimdeki payı arttırılacaktır.” Bu ifadenin hakkını AKP 10 yıl içerisinde fazlasıyla vermiştir. Özel öğretim kurumlarını desteklemek için yasal düzenlemelerin yapılması, özel okullara kamu kaynaklarıyla teşvik ve vergi kaynaklarının getirilmesi vs. vs.

Bu maddelere de baktıktan sonra görülüyor ki AKP’nin, son 10 yıl içerisinde eğitimin yapısal sorunlarını çözebilmesi bir yana; eğitim de yaşanan ticarileştirme ve dinselleştirme politikaları ile sorunları daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmiştir. Eğitimde yaşanan en can alıcı durumdan biri **ticarileştirme** olayıdır. Kamu ve özel sektör arasındaki ayrımın belirsiz bir hale geldiği bu zamanlarda, “kamu- özel ortaklığı” özellikle özelleştirmenin mevcut olduğu piyasa koşullarında ve alanlarında; sermayenin genişlemesi, kendini yeniden üretebilmesi için geliştirilmiş bir yöntem olarak gündeme getirilmiştir. Kamu-özel ortaklığı uygulamaları, kamu

hizmet alanları itibariyle giderek yaygınlaşmakta ve uygulanan proje sayısı hızla artmaktadır. Söz gelimi şirket adı altında okullar; eğitim-öğretim donanımını sağlamak dışında, ticari alanların işletilmesini asıl olarak üstlenmektedir.

Eğitim sisteminde yaşanan ticarileştirme ve dinselleştirme politikalarında, toplumun en geniş kesimlerinden yükselen itirazlara rağmen; AKP hükümetinin attığı son adım 4+4+4 eğitim dayatmasıdır. Bu dayatma ile 2012-2013 eğitim-öğretim yılında büyük bir kaos yaşanmıştır. Okula başlama yaşının erkene alınması ciddi sorunlar yaratmıştır. Kalabalık sınıf sorunu büyümüştür. Kuran-ı Kerim ve Hz. Muhammed’in Hayatı dersleri fiilen zorunlu olmuştur. Okullarda alt yapı ve fiziki donanım sorunları devam etmektedir. 4+4+4 ile temel

amaç “eğitimli” ve “ucuz işgücü” yetiştirmektir.

Gelelim eğitimde anadil meselesine. Normal şartlar altında, herhangi bir ayırım gözetilmeden herkese; sınıf, ırk, renk, cinsiyet, dil, din, politik görüş, ulus, etnik köken gibi ayrımlar yapılmadan eşit ve parasız eğitim mümkün olmamakla birlikte, AKP’nin 10 yılı, anadilde eğitim taleplerinin şiddetle bas-

tırıldığı, yüzlerce dava, gözaltı ve tutuklamanın yaşandığı bir dönem olmuştur.

Türkiye’de bugün itibariyle 166 üniversite bulunmaktadır. Bu kadar çok üniversitenin açılmasıyla birlikte üniversiteler arası fiziksel donanım ve alt yapının derinleşmesi ciddi bir sorunken, bu sorunları çözmek yerine yeni üniversitelerin açılmasındaki amaç bariz ortadadır: Yükseköğretim hizmeti alanında şirketlerin boy göstermesini sağlamak ve yabancı üniversitelerde bu alanı açarak üniversiteler arası “rekabeti” pekiştirmek. Üniversitelerde hakim olan hiyerarşik düzen ve üniversiteler üzerindeki denetim mekanizmaları bilim insanların akademik çalışmalarını özgürce yürütmelerini ciddi anlamda sınırlamaktadır.

Sonuç olarak; AKP’nin eğitimdeki durumu içler acısıdır. AKP, hiçbir şekilde akla, mantığa sığmayan politikalarını son sürat devam ettiredursun, bizler de devletin bu faşist “direnişine” karşın; emekten, demokrasiden, özgürlükten yana olan tüm kesimler olarak, mücadele bayrağını yükseltecek ve haklarımızı kazanacağız.

Mersin’den bir YDG’li

“Üniversite sistemi; özerk, özgür ve demokratik olmalı

Son süreçte gündemleşen YÖK yasa tasarısı tartışmaları (belirli bir çevreyle sınırlı kalsa da) sürüyor. YÖK’ün; yayımladığı yasa tasarısındaki kimi zaman açık biçimde kimi zamansa satır aralarına saklayarak planladığı hak gaspları ve eğitimin daha niteliksiz, daha pahalı bir hale gelmesi demek olan bu “yeni” (aslında ezbere bildiğimiz) tartışmaların daha yaygın bir biçimde sorgulanabilmesi gerekmektedir. Bu konuya muhalif olan aydınlar, demokrat eğitimci ve akademisyenlerin çabası oldukça anlamlı. Yayımladıkları ve makaleler ile tartışmalara taraf olmaya çalışılması anlamlı iken, henüz yeterli değildir elbette. Egemen sınıfların eğitim ve öğretim alanı üzerinden yaptıkları hesap ve politikalar, en çok öğrencileri etkilemektedir. Bu hak gaspları ve ticarileştirme ile dolu adımlar, hem eğitimin gerici-ezberci olmasına neden olmakta hem de her geçen sürede emekçi halkın çocuklarının yüzüne eğitimin kapılarını kapatmaktadır. Tüm bunlardan dolayıdır ki; bu kapsamda hazırlanan yeni tasarı, en çok öğrencilerin tartışmasına ve sorgulamasına muhtaçtır.

Bu konuda, Eğitim-Sen eski Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer**’in yayımladığı yazı oldukça ön açııcıdır. Dinçer, “**Üniversite sistemi; özerk, özgür ve demokratik olmalıdır**” başlıklı yazısında; genelde tüm kamusal hizmetlerin, özelde ise mevcut eğitim sisteminin “serbest piyasacı” neo-liberal politikaları uygulayan iktidar anlayışlarının egemenlik alanına dönüştürüldüğüne, üniversitelerin birer şirket/ticarethane gibi yönetilmekte olduğuna vurgu yaparak atılacak en önemli adımın; bu politikalara, yani YÖK’e karşı çıkmak olduğunu belirtiyor.

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim; evrensel bir değerdir!

Ayrıca “*Üniversiteler öncelikle, siyasal iktidarların, dinin ve sermayenin etki alanı olmaktan kurtarılmalıdır. Bilimsel özgürlük, kamusal, özerk ve demokratik üniversite ancak bu yolla sağlanabilir. Bu bağlamda, son aylarda üniversitelerde gençliğin yürüttüğü mücadelenin anlamı çok büyüktür. Üniversite sisteminin evrenselleşmiş temel değerleri; üniversitenin özerk, demokratik olmasını, her türlü bilimsel bilginin özgürce tartışılmasını ve tüm insanlığın hizmetine sunulmasını, eşitlikçi, özgürlükçü ve katılımcı bir yapıda olmasını öngörmektedir*” diyen Dinçer, yazısında yer verdiği birçok ilkeyle ve eğitimin paralı olmasının önüne geçecek önerileriyle bu sözlerini ete kemiğe büründürmüştür.

Burada, parasız, bilimsel bir eğitimin olmazsa olmaz bir parçası olarak anadilde eğitimi özellikle vurgulamamız gerekmektedir. Politeknik eğitim modelinin bahsi geçtiğinde değinmeden geçemeyeceğimiz bir konu olan anadilde eğitim. YÖK ve devletin en çok saldırdığı taleptir aynı zamanda. Bu doğrultuda en çok sahiplenilmesi gerekenlerdendir.

Türkiye ve uluslararası standartların karşılaştırılması

OECD’nin 2010 raporundaki tablolardan faydalanarak eğitim ve yükseköğretim alanına yapılan toplam kamu harcamalarının GSYİH’ye oranının ülkelere göre karşılaştırılmasına bakıldığında; gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler sıralamasında Türkiye’nin çok altlarda yer aldığını söyleyebiliriz. Benzer sonuçlara dünyanın ilk 500 üniversitesi sıralamalarında da rastlamak, eğitim ve yükseköğretimde öğrenci başına yapılan harcamalarda görmek olanaklıdır. Aslında tüm sonuçlar, bu alanların on yıllardır ihmale uğratıldığını, önemsenmediğini göstermektedir.

Dinçer’in aktardığına göre; “*YÖK’ün tartışmaya açtığı ‘girişimci üniversite’ ve ‘mütevelli heyeti’ yönetim modeli üniversite 2547 sayılı yasanın öngördüğü üniversite modelinin de gerisine düşen bir üniversite sistemi yaşatacaktır. Bu nedenle yeni yasa düzenlemesi üniversiteyi sermayenin çıkarlarına yedeklemekten uzaklaştırmalıdır. Gerçek anlamda bilimin özgürce yapıldığı, üniversitenin ifade edilen yapılar ve diğer vesayetçi kurumlar karşısında özerkleştiği, kendi iç hayatında doğrudan demokrasinin işleyiş olarak benimsendiği bir içerikle düzenlenmelidir.*”

Bu bağlamda eğitim, her türlü dışsal müdahaleye karşı yasal güvencelerle korunmalıdır. Aynı zamanda akademik-sanatsal özgürlük üniversitenin iç müdahalesine karşı da güvence alınmalıdır. Özerk üniversite, katılımcı ve demokratik bir yapıda inşa edilmelidir. Akademik personel, idari personel ile öğrencilerin esas bileşenlerini oluşturduğu üniversitede, tüm karar alma mekanizmaları bu unsurların aşağıdan yukarıya doğru doğrudan demokratik katılımı ile oluşturulmalıdır.

Mersin’den bir YDG’li

FORUM

Geleceksizliğin garantisi; “YAŞAM BOYU ÖĞRENME”

İşsizliğin ve geleceksizliğin sorumluluğunu bizim omuzlarımıza yükleyen, rekabeti ve esnek çalışmayı dayatan, doğumumuzdan emekliliğe kadar yaşam boyu öğrenme adı altında çeşitli kurs ve sertifikalarla bizi daha fazla sömürmeyi hedefleyen **sistemin oyununu bozalım**.

Uzunca bir süredir gündemimizde olan öğrenci gençliği dönük kapsamlı bir saldırı projesi olan **Bologna Projesi**; yeni YÖK Yasa Tasarısıyla, Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer'in katıldığı “Uluslararası Hayat Boyu Öğrenme ve Uluslar arası Kaliteli Eğitime Erişimde Fırsat Eşitliği” Konferanslarında yapmış olduğu açıklamalardan hareketle, farklı boyutlarıyla tekrar gündemimize taşındı. Yeni YÖK Yasa Tasarısıyla **mütevelli heyetleri** uygulamaya koyulmak istenirken; Ömer Dinçer'in açıklamaları ise “**yaşam boyu öğrenme**” meselesi üzerinde yoğunlaşıyor.

“Hayat boyu öğrenme” meselesi Bologna Projesi'nin bir yansıması olarak gündemimize girmektedir. “*Yaşam boyu öğrenme kavramıyla birlikte emekçilerin yaşamlarının sonlarına kadar çeşitli kurslara giderek bilgi ve becerilerini çeşitlendirmeleri istenmektedir*” (YDG Eğitim Broşürü: *Gizlenen Gerçek Bologna Süreci*). Bununla amaçlanan ise sermayenin süreç içinde değişen ihtiyaçlarına daha hızlı ve etkili çözümler üretebilmek ve sermayenin değişen bu ihtiyaçlarını karşılayabilecek nitelikte ve donanımda bireyler yetiştirmektir.

Yaşam boyu öğrenme kapsamında 2004 yılından bu yana yükseköğretim kurumlarında sürekli eğitim merkezleri, yaşam boyu eğitim merkezleri, uzaktan eğitim merkezleri adı altında piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenen birimler açılmaktadır. Yaşam boyu öğrenme kapsamında çeşitli (paralı) kurslar, sertifika programları düzenlenmektedir.

Kurslar, sertifikalar yaygın olmasa da öncesinde de vardı ve diplomaya yönelikti. Ancak bu programlar, günümüzde Bologna Projesi'yle birlikte yaygınlaşan şekliyle, aynı bölümden mezun olanları “**yetkin mühendis**” ve “**stajyer avukat**” gibi ayırtıran, öğrenimi daha fazla ticarileştiren ve metalaştıran programlardır. Özcesi yaşam boyu öğrenme meselesiyle amaçlanan *sürecin mezunu ve mezuniyet sonrası yönetme, denetleme ve metalaştırma kısmı olarak sayılabilir* (Eğitim-Sen Bologna Süreci).

Geçtiğimiz günlerde katıldığı konferanslarda açıklama yapan **Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer**, bilginin çok hızlı üretilmesinin eğitim sitemini zorladığını; eğitimin amacını, öğretim yöntemlerini, eğitimden beklentileri, öğrenci ve öğretmenlerin sahip olması gereken becerilerin değişimini, dolayısıyla hayat boyu öğrenmeyi zorunlu kıldığını söyledi. Bakan; işsizliğe, geleceksizliğe çözüm yerine bireyleri sisteme daha fazla kan pompalayan, sistemin kendini yenilemesine daha fazla olanak sunacak bireylerin hayat boyu öğrenme ile olabileceğini anlatmış bulunuyor.

Yaşam boyu öğrenmeyle **rekabet** artıyor ve **esnek çalışma** dayatılıyor. Bu kapsamda açılan kursların, eğitim merkezlerinin hepsi kitlelere değil bireylere hitap etmektedir ve paralıdır. Dolayısıyla bu kurslar parası olanın alabileceği bir hizmet şeklinde sunuluyor. Böylelikle bireyler ne kadar fazla kursa giderse, ne kadar çok sertifika alırsa, “becerilerini ne kadar çeşitlendirirse” patronlar tarafından o kadar aranır durumda olacak ve iş bulması o kadar “kolaylaşacak”. **Daha fazla tercih edilen olabilmek için en çok sertifikanın bizde olması gerekecek!** Ancak, elimizdeki sertifikaların fazlalığı esnek çalışmaya yatkınlığımızın göstergesi olacak! Bu sertifikalar sistem için birçok işten anlayabilen, esnek çalışmaya uygun işçi çalıştırmak için gereklidir. Bu uygulamayla birlikte **ucuz iş gücü** bütün mesleklerde büyüyecek ve “yetkinliği olmayanlar” asgari ücret koşullarında çalışmaya mahkum edilecektir.

Bologna Projesi'nin tamamında geleceğin belirsiz olduğu sıkça dillendirdiğimiz bir nokta. Egemenlerin geleceğimizi belirleme noktasında önümüze çıkardığı yaşam boyu öğrenme meselesi işsizliğinden, geleceksizliğinden bizzat bireyi sorumlu tutmaktadır. Çünkü birey sisteme olanak sunmamıştır, piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillenmemiştir ve dolayısıyla yeteneklerini ve becerilerini çeşitlendirip tercih edilen olmayı başaramamıştır!

İşsizliğin ve geleceksizliğin sorumluluğunu bizim omuzlarımıza yükleyen, rekabeti ve esnek çalışmayı dayatan, doğumumuzdan emekliliğe kadar yaşam boyu öğrenme adı altında çeşitli kurs ve sertifikalarla bizi daha fazla sömürmeyi hedefleyen **sistemin oyununu bozalım**. Belirsizleştirilmeye çalışılan geleceğimizi biz kuralım. Hakkımızı alanlara, geleceğimizi çalanlara, bizimle ilgili plan yapanlara **geleceğimizin bizim ellerimizde yükseleceğini hep birlikte daha güçlü haykuralım!**

BASIN AÇIKLAMALARI YASAK!

İçişleri Bakanlığı'nın Kasım ayı etkinlikleri itibarıyla yayımladığı genelgede TC faşizminin adalet, özgürlük ve eşitlik isteyen kesimlere yönelik genel tavrını görmek mümkün. Genelge nereden bakarsanız bakın **“devlet bâki olmalıdır”** yargısını doğrulamaya çalışan bir anlayışın ürünüdür. Yani faşizm ile doğrudan doğruya örtüşen bu yaklaşım toplumun salt bir kesimini hedef alan bir anlayış değildir. Bulduğu her fırsatta devrimci ve demokrat kesimleri yok etmek, tecrit etmek için çabalayan faşizm, bugün devlet geleneğine hiç de uzak olmayan kesimleri de hedef alarak bazıları için tutarsız olan ancak faşizmin doğasına oldukça uygun olan bir davranış sergiliyor.

Genelge ilk olarak 10 Kasım etkinlikleri dolayısıyla gündem oluyor. Lakin esas itibarıyla bir bütün kendisinden farklı olan kesimleri hedef almaktadır. Yani hem ileriye dönük hem de bütünü hedef alan bir anlayıştır. Faşizm tarihsel deneyimlerinden ve politik karakterinden hareketle özgürlük, adalet ve eşitlik isteyen kesimleri bu genelgeyle caydırabileceğini düşünmüştür. Lakin tarih her fırsatta kanıtlamıştır ki ezilenler yeniden doğmuştur ölümlerden. Her fırsatta etki tepkisini doğurmuştur. Ezilenler bastırılmıştır, yenilgiye uğratılmıştır ancak ezilenler savaşımalarını sürdürmüştür; bugün de geçerliliğini koruyarak büyümüştür. Yani esasen genelgenin bir fiyasko olduğu/ olacağı açıktır. Genelgede şunlar ifade edilmektedir: *“Sivil toplum kuruluşları, yönetim, denetim, genel kurul toplantıları ile üyelerine*

yönelik kendi tüzüklerine göre yapacakları etkinliklerin dışında halka açık düzenleyecekleri kapalı yer toplantılarında kamu düzeninin bozulması veya suç işleneceğine dair ciddi emarelerin ortaya çıkması halinde, mülki amirin izniyle ses ve görüntü kaydı alınabilecek.”

Genelgeden alıntılanmış yukarıdaki maddede geçen *“suç işleneceğine dair emarelerin ortaya çıkması halinde mülki amirin izniyle ses ve görüntü kaydı yapılabilecek”* ibaresi TC faşizminin demokratik hakları zapturapt almasına meşruiyet kazandıran bir ibaredir. Yani zaten yasal olmayan yöntemlerle dinlemelerle vs... bir şekilde hayatlarımıza sızan faşizm bu davranışına meşruiyet kazandırmış oluyor ve böylelikle aslında yakın gelecekte yapacaklarının da haberi veriyor. Esasen buradan şu sonuca varabiliriz; şekil itibarıyla halka açık toplantıların yapılması mesele değil, mesele ezilenlerin siyasallaşması (suç işleneceğine dair emare).

Ayrıca devletin faşist karakterine dair de başka veriler tekrar açığa çıkmıştır bu vesileyle. Toplantı ve gösteri yapma hakkı anayasal bir hak olarak tanınmıştır. Ancak TC kendi anayasasını genelgeyle zapturapt altına alarak genel burjuva hukuk normlarından ne kadar uzak olduğunu göstermektedir.

Bu genelgenin toplum nezdinde karşılığını bulamayacağı açıktır. Bu işin bir yanı iken trajikomik bir tarafı da vardır.

Genelge bir bütün TC faşizminin anlayışını temsil eden ken İdris Naim Şahin gibi bir yönü vardır. İçişleri Bakanlığı boyunca her fırsatta dengesizce çelişkili açıklamalarda bulunan zat-ı muhterem de aklın ve mantığın esamesi okunmamaktadır. Böyle bir genelgenin bu dönemde gündemleşmesine şaşırılmak lazım.

Devlet temsilcilerinin her fırsatta değindikleri ileri demokrasi özellikle de Filistin-İsrail meselesi üzerinden ezilenlerin yanında olduğunu belirten hükümet ülkemizde gelişen toplumsal sorunların sorumlusu olduğunu unutuyor. Filistin'e yapılan saldırılarda **“mazlumların babası”** olan Erdoğan ülkemizde gelişen savaşın sorumlularındandır. Bu durum tutarsızlığın bir göstergesidir. Türkiye'nin İsrail ile olan ekonomik ilişkilerin değişmesi durumunda **“mazlumların babasız”** kalacağı açıktır. Çünkü bilinmelidir ki ezilenlerin ezenlerle kan bağı olamaz.

Mersin'den bir YDG'li

Marmara'da sivil faşist saldırılar...

Bireylerin, polis ÖGB ve sivil faşist güruh üçgeninde boğulmaya çalışılması kimi üniversitelerde daha konsantredir. Bunlardan biri de Marmara Üniversitesi'dir.

Üniversiteler bilimsel çalışmaların yaygın olduğu, rasyonel düşüncenin egemenliği ve gözetimi altında demokrasinin, bilimin üretildiği alanlar olmalı iken; mevcut durumda yaşanan hak ihlalleri ile birlikte bilimsel çalışmalardan uzak güç üzerinden kendini tanımlayan, nefret söylemleri ve ırkçılıkla inşa edilen, nihayetinde yıkılması muktezi olan her geçen an çürümeye devam eden yapılara dönüşmüştür.

Bu durum spontane gelişen olaylardan ziyade, yıllarca kurgulanan sistemli bir içeriğe kavuşturup, sahip zihniyet tarafından bilim yuvalarının kapılarında içeriye zerk edilen sivil faşizmin ta kendisi, gizlenmeye çalışılan o kanlı ve ürkütücü yüzüdür. Bu gerici faşist yüz, öğrencileri proveke ederek öğrencilerin öz gündeminden uzaklaşmasını amaçlayan böylelikle devletin süreci daha kolay ve sorunsuz yönetmesini sağlayacak, kolaylaştırıcı bir rol oynamaktadır.

Takvim yapraklarında geriye doğru yapılacak bir yolculuk, tüm yaşananların ve bugün üniversitelerde yürürlükte olan uygulamaların ihtivası hakkında daha sağlıklı bir bilgiye kavuşmamızı sağlayacak ve biz devrimci gençliğe devlet aygıtına karşı kullanabileceğimiz teşhir kaynağı yaratacaktır. 12 Eylül AFC tarafından üniversitelerde tohumu atılan faşizm, aydınları hak arayan ilerici, demokrat kesimi zindanlarda yaşamaya mahkum ederken; onların boşalan yerlerine sermayedarların tefecilerin ortağı olan sığ, gerici-likte sınır tanımayan ulusçu takunyalı idarecileri yerleştirmiştir. Sözde öğrenci için; gerçekte öğrenciye rağmen yaratılan YÖK ise iktidar fetişizmi üzerinden kendini gerçekleştiren ideolojinin üniversitelerdeki kanlı elidir.

Üzerine aldığı sorumluluğu(!) harfiyen yerine getiren bu kurum, çıkardığı kararname ile üniversiteleri karakollara çevirmiş silah, cop ve üniforma aracılığıyla faşizm mefhumu-

nun kolluğu olmuştur.

Peki salt faşizm, silah, üniforma ya da indirgeyebileceğimiz militarist ya da doğrudan devletin unsuru olan öğeler midir? Üniversitelerde yaşanan kıyım, saldırılar bilinenin aksine aslında faşizmin bir başka sivil görünümü ayağı daha olduğunu gösteriyor: Sivil faşizm.

Egemen yapının yok sayıp reddettiği dillere, düşüncelere ya da farklı geleneksel yapılara sahip olan bireylerin, polis ÖGB ve sivil faşist güruh üçgeninde boğulmaya çalışılması kimi üniversitelerde daha konsantredir. Bunlardan biri de Marmara Üniversitesi'dir.

Sisteme, yozlaşmaya, unutturulmaya karşı sesini yükselten kesime-muhalefete, Marmara'nın sivil cenah yapılanması satır, silah ve küfür ile karşılık vererek, kimliği olan faşizmi en iyi bir biçimde temsil etmektedir.

İdarenin devrimci gençliğe olan tutumu nedeniyle zaten zorlaşan üniversite gençlik hareketi, karşılarına çıkarılan bu yeni engel ile bitirilmeye çalışılmaktadır. Yok etme politikasının bu biçimi Marmara Üniversitesi'nin kendi özgülünde rektör desteği ile oluşturulan Türk kültürü ve Türk tarihi gibi klüp bazlı etkinliklerle ivme kazanıp, kendini sürekli güncellemektedir.

Okul içi çeteleşmenin renkli kılıfı olan bu tür yapılanmalar şiddetin odağı haline gelmekte. Buna rağmen idareciler tüm itirazlara, dilekçe iletilmelerine karşın palyatif önlemler almak dışında hiçbir yaptırım uygulanmamaktadır. Nü resim çizdikleri gerekçesiyle dersten çıkarılıp darp edilen yahut puşi taktığı için bıçaklanan öğrenciler mağdur olmalarına rağmen okuldan ilga edilirken; bu saldırıları gerçekleştiren şahıslar her defasında birileri tarafından üniversite içerisinde ödüllendirilmektedir.

Tüm bunları birleştirdiğimizde Marmara Üniversitesi'ndeki bahsolunan gerçeklerin, birkaç münferit olaydan ibaret olmadığını; tam aksine yurtsever, devrimci öğrenci hareketini sekteye uğratıp bastırmak için zamanla kanunlaştırdığını görebiliyoruz. Yaşanılanlar daha doğrusu bize yaşatılanlar, egemen ırkçı zihniyetin üniversitelerdeki birer izdüşümüdür. Gücün bireysellikten sıyrıldığı zaman anlam kazandığının farkında olan devrimci öğrenciler ise düşman yapılanmaya karşı birleşip nefret tohumlarının artık filizlendiği, sivil faşizmin önlerinde bir duvar gibi yükseldiği, gericilerin meskeni olan bu üniveristeyi örgütlülükleri ile yıkıp aydınlık bir yapıya dönüştürüleceklerdir.

Marmara Üniversitesi YDG

DENGE CIWANAN

Açlık grevlerinden not: “Kitlelerin gücüne güven!”

Anadilde eğitim, anadilde savunma ve PKK lideri Abdullah Öcalan’ın tecrit koşullarının ortadan kaldırılması için direniş başlatan PKK’li ve PAJK’lı tutsakların yaktıkları ateş dışarıda milyonlarla buluşarak büyüdü ve bir bütün olarak politik atmosferi ve sisteme karşı mücadeleyi yukarıya taşıdı.

Açlık grevi taleplerinin öteden beri var olduğunu ve bu politikanın özellikle Kürt halkı tarafından daha fazla sahiplendiği açık. Ancak üzerinden geçtiğimiz dönemde kitlelerin daha hareketli bir duruma evrilmesi, milyonların sokağa dökülmesi, en önemlisi de bu zamana kadar kendisine zararı dokunacak “işlere” karışmayan birçok insanın, açlık grevleriyle birlikte gözünü budaktan sakınmayacak duruma gelip aktifleşmesi devletin korkularını büyüten bir yerde dururken tüm bunlara ek olarak bir de sistemin, verilen gerilla mücadelesiyle birlikte içerisine girdiği çıkmaz derinleşerek TC devletinde bir şuur yitimine neden oldu. Yükselen muhalefet, devlet yetkililerinin arasına bir kara kedi misali girerek özellikle hükümet cephesinde her kafadan bir ses çıkmasını, “dil sürmelerini” sahneletti.

Açlık grevleri süresince Kürt halkının **örgütlü bir şekilde** hareket etmesi ve bu örgütlülüğün pratik süreçte, daha çok da Türkiye Kürdistanı’nda serhıldan (açlık grevleri için gerçekleşen bölgesel mitingler, “ışık kapama”, “korna, tencere ve sesli aletlerle ses çıkarma” eylemleri vs.) boyutuna ivmelenmesiyle birlikte, kolu oldukça pazılı devletin aslında nasıl da kof bir gücünün olduğunu tekrar hatırlattı. Öyle ki bir taraftan “Ölümler karşısında, öldürmeler karşısında gerekirse idam cezası yeniden masaya getirilmelidir” (**Tayyip Erdoğan**) söyleminde bulunulurken bir taraftan da “Bu talepler konuşulur. Baştan reddedilmez. Biz hiçbir şeyi reddetme ve inkâr etme politikasını taşımıyoruz. Olabilirliği konusuna hükümet üzerine düşeni yapar. Dolayısıyla biz lütfen bu açlık grevlerine son verin. Vücut bü-

tinlüğünüz bizim için çok önemli’ dedik.” (**Bülent Arınç**) şeklinde yapılan açıklamalar, gücünü meşru bir zeminden alan kitlelerin önemini ve kitlelerin örgütlü gücünün karşısında devletin faşist yönetim şeklinin boşa düşürülebileceğini bizlere gösteriyor.

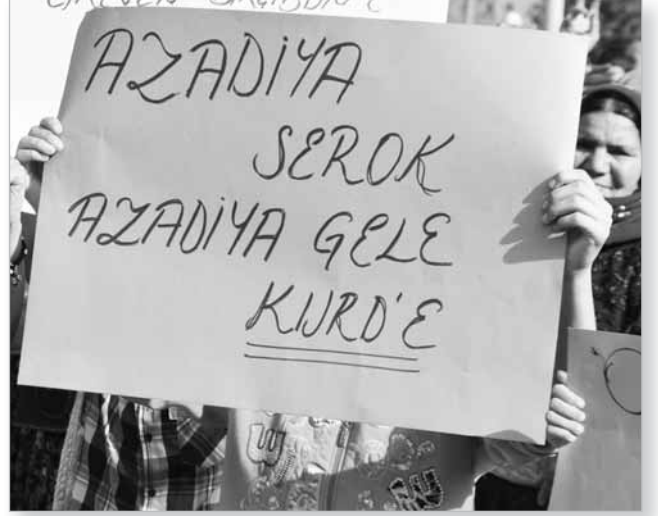
Devam eden süreçte ise yine kitlelerin gücü karşısında devlet belki de ilk defa “ölümün” yaşanmamasını bu kadar istemiş, ölümler yaşanmadan sorunu kendince çözenin bir yolunu aramıştır. “Ama her an Türkiye’de açlık grevlerinin bittiğini, bitirildiğini de duyabilecek bir noktadayız. Bu çok kesin bir bilgi olmamakla beraber, ben olayın gidişatına bakarak ve yaptığımız temaların olumlu sonuç vereceğini tahmin ederek bunu söylüyorum.” (17.11, Bülent Arınç). Sistem sözcüleri ve Kürt Ulusal Hareketi tarafından açlık grevlerinin bitirilmesiyle birlikte bir taraftan devlet ve Ulusal Hareket arasında bir “diyalog”, “müzakere” sürecinin başladığına dair söylemlerde bulunuldu. Kürt Ulusal Hareketinin zaten gündeminde olan müzakere, silahsız çözüm meselesine devletin onca savaş çığırkanlığından sonra bir müzakere sürecine girmesinde Ortadoğu ve Türkiye sahalarda devletin girdiği tıkanıklık elbette etkili olmuştur.

Ancak bizler biliyoruz ki faşizmle yönetilen Türkiye’de herhangi bir hak diyalogla, müzakereyle alınamaz. Hele hele devletin kırmızı çizgilerinden biri olan anadil meselesinde bir kazanıma ulaşmak müzakere sürecinin parçası olacak bir hak değildir. Devlet müzakere süreciyle geçmişinde olduğu gibi yine süreci yumuşatma, öteleme mantığıyla hareket ediyor. Zaten hali hazırda açlık grevi taleplerinden; Abdullah Öcalan’ın tecrit koşullarının kaldırılması meselesi hala muğlaklığını korurken, anadilde eğitim ile ilgili henüz hiçbir şey görünmemektedir. Anadilde savunma konusunda atılan adım ise (tercümandan yararlanma hakkının yalnızca iki kez, iddianame ve esas hakkındaki mütalaanın okunmasından sonra tanınması) meselenin esaslı yönünü oluşturmamaktadır.

YDG olarak biz çok iyi biliyoruz ki tarihte hiçbir hak devletten müzakere, diyalog yoluyla değil oluşan muhalefet ve yürütülen mücaleler karşılığında elde edilmiştir. Yukarıda da değindiğimiz gibi anadil gibi meselede de çözüm müzakereden değil sisteme karşı örgütlü, militan bir mücadeleden geçiyor. Bu doğrultuda YDG’liler olarak bizler de üzerimize düşen görevlere sıkı sıkıya sarılmalıyız.

Tarihte kanun, suçluların veya siyasi karşıtların idam edilmesi, suçu cezalandırma olarak görülürken, TC'nin yürüttüğü bugünkü idam politikası ise açlık grevleri ile iyice su yüzüne çıkan demokratik talepleri ve Suriye'de yükselen Kürt Ulusal Hareketi'nin PKK'ye getirilerini bastırmak, nihai olarak onları yok saymak minvalindedir...

Egemenlerin yeni can simidi!

“Hükümetimizin ve partimizin idamı geri getirmek gibi bir kararı yoktur.” Başbakan Tayyip Erdoğan'ın söyledikleri idamın geri gelmesine yönelik toplumda oluşmakta olan açık beklentiyi ifade etmektedir.

“İdam cezasını geri getirmek partimizin ve hükümetimizin işi değildir.” Bu sözler, “değil açlık grevleri hususunda taviz vermeyi gerekirse Öcalan'ı bile asarız” gibi bir söylem üzerinden farklı gündem oluşturup varolan gündemi değiştirmeye çalışan Başbakan'ın çabasına karşı, Avrupa Dış İşleri Komisyonu'ndan yükselen rahatsızlık üzerine B. Arınç tarafından kamoyunu yatıştırmak için sarfedilmiştir.

Tarihte kanun, suçluların veya siyasi karşıtların idam edilmesi, suçu cezalandırma olarak görülürken, TC'nin yürüttüğü bugünkü idam politikası ise açlık grevleri ile iyice su yüzüne çıkan demokratik talepleri ve Suriye'de yükselen Kürt Ulusal Hareketi'nin PKK'ye getirilerini bastırmak, nihai olarak onları yok saymak minvalindedir...

Önceden cezası onanan ve yaşamını mahkum olarak sürdürmekte olan birinin hakim karşısına tekrar çıkartılıp idam cezasına çarptırılması kısacası geriye dönük yeni bir yargılamanın yapılması istemi sığ ve kulak asılmaması gereken geçersiz bir önermedir.

Bunun bilincinde olan devlet, kaybedilen milliyetçi oyları geri almak, Oslo müzakereleri ile kendisinden kopan ve tabanda rahatsızlığa yol açan, tutucu kesimin medya organlarından yükselen serzenişlerini bastırmak için tekrar tekrar ısıtılan idam yemeğini burjuva basına servis etmiştir.

Geçmiş dönemlerde bugünkü AKP saflarında yer alan ve killerin de oylamalarıyla Cumhuriyetin kanlı tarihi ile başlayıp daima meşru, demokratik taleplerde bulunan kişilere yöneltilen “devletin şiddet politikası olan idam”, 5218 sayılı kanun gereğince kaldırılmıştı.

Bu realitenin farkında olan uygulayamayacağı bir unsuru ağzına sakız eden egemen sınıflar, bu konudaki halkın “unutkanlığı” ile sahip olamadıkları sorgulama yetisinden faydalanma yoluna gitmiştir.

Kör edici sahne ışıkları altında gerçeğin ayırıcısına varamayan Erdoğan ve yordakçıları, Öcalan'a gösterilen yağlı urganın, varolan savaşı ve gerginliği daha da alevlendireceğini, sindirilmek istenen kesimin taleplerine daha sıkı sarılacağını kestiremiyor.

Bu topraklarda her şeyin zehaplarındaki gibi olacağını düşünen egemenler, eli kanlı devletin elinde rant unsuruna ve oyuncuğa dönen yağlı ilmeği kendilerini kurtaracak bir can simidi olarak görmektedir.

Kurtuluşa yahut problemlerden sıyrılmaya yönelik tek planlarının dönemlerinde yine ölüm olgusu olması, halk düşmanlarının maskesiz yüzlerini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Ayyuka çıkan Kürt halkının meşru taleplerini bu blöflerle durdurmaya çalışıp, meşru zeminde demokrasiyi daraltan tehdit ve nefret söylemi ile devrimci ve yurtsever kurumları silikleştirebileceğini düşünenler kazdıkları kuyuya kendileri düştükleri zaman, siyasetteki gerçekliğin kendi söylemleri değil; ilerici, devrimci gerçek halk temsilcilerinin mücadelesi olduğunu anlayacaklardır.

Kirli savaşınız, halkın haklı mücadelesi karşısında TUTMADI, TUTMAYACAK

Köy boşaltmalar, 1990'lardan bu yana PKK'yle mücadelede devletin en sık başvurduğu politikalardan biridir. TBMM Araştırma Komisyonu'nun 1998'de açıklanan raporuna göre boşaltılan köy sayısı 905, mezra sayısı 2 bin 523, zorunlu göçe maruz kalanların sayısı ise 378 bin 335 idi.

Hakkâri' de Talê köyüne baskın yapan askerler köy taradı. Operasyona giden askerler köyde arama yapmak istedi. Bu esnada, evinden çıkan **Kemal Adıyaman**, diğer köylülerin yanına gitmeye çalışırken, köyün etrafını saran askerler tarafından tarandı. Omuzundan vurulan Adıyaman, uzun bir süre olay yerinde bekletildi. Daha sonra yaralı köylü Kemal Adıyaman'ın da içinde olduğu 3 kişi gözaltına alındı. Devlet bu ve bunun gibi "**Kürt kalmazsa, Kürt sorunu da kalmaz**" anlayışından yola çıkarak en acımasız, nice "insansızlaştırma" operasyonlarına imza attı. Hakkâri ve Şırnak kırsalı da bu acımasızlıktan fazlasıyla nasibini alan bölgeler oldu.

Köy boşaltmalar, 1990'lardan bu yana PKK'yle mücadelede devletin en sık başvurduğu politikalardan biridir. TBMM Araştırma Komisyonu'nun 1998'de açıklanan raporuna göre boşaltılan köy sayısı 905, mezra sayısı 2 bin 523, zorunlu göçe maruz kalanların sayısı ise 378 bin 335 idi. Aynı konuda rapor yayımlayan çeşitli sivil toplum kuruluşları, köy ve mezra sayısını 5 bin civarında, göçe zorlananların sayısını da 1-3 milyon arasında olduğunu ifade ediyor. Örneğin, Şirnex Ilıcak Köyü'nde Beytüşşebap Jandarma Komutanlığına bağlı görevliler tarafından köylüler tehdit edilerek köy zorla boşaltıldı. Ve Beytüşşebap Jandarma Komutanlığı'na bağlı subay ve askerler köylülere; "*Termal kameraların köyün içinde bulunan görüntülerin köy-*

lülere mi, yasadışı örgüt mensuplarına mı ait olduğunun belirlenememesi nedeniyle köyü terk etmelerini, terk etmemeleri durumunda herhangi bir görüntünün saptanması halinde köye ateş açılacağı" açıklamasını yaptılar.

Bu insan dışı dayatma, sonuç olarak birçok şey doğurdu. Köylülerden bazıları çadır bulamamalarından kaynaklı açıkta uyudu, mesafe uzak olmasına rağmen; köylüler su ihtiyaçlarını çadır-köy arasındaki derenin kaynaklarından karşıladı; akrep, böcek, yılan sokmasına karşı çocuklar güvende değildi, tuvalet ihtiyaçları son derece ilkel koşullarda giderildi ve birçok hasta oldu. Yani burada bulunan köylüler açlık, susuzluk ve hastalıklarla karşı karşıya kaldı. Ve ne hikmetse mazeretini söyleyen yetkililer; ilaç, temizlik malzemesi, gıda vs. hiçbir yardım yapmadı.

Dahası da var. Beytüşşebap Kaymakamı Cihan Demirhan bu kadar göz önünde yaşanan bir olayın üzerine şöyle konuştu: Neymiş efendim; köylüler istediği her an köylerine geri dönebilirlermiş. Yasadışı örgüt, bu insanların koyunlarını, buğdayını zorla almak istediği için, köylüler evlerini terk edip çadırlara yerleşmiş. Bu konuda hiçbir zorlama ya da engelleme söz konusu değilmiş. İlçenin koşulları yeterli olmadığından şimdiye kadar köye sağlıkçı ziyareti sağlayamamışmış. Bir de olacakların sinyalini vererek, diyor ki: "*Bundan sonra köylülerin geri dönmeleri durumunda güvenliklerini sağlamak hususu ise benim işim değildir. Bu güvenlik görevlilerinin işi.*" Devlet, bu insanlık onurunu hiçe sayan politikalarıyla şunu hedefliyor. "**Ya korucu olacaksın ya da köyünü terk edeceksin!**"

Daha neler neler! Bundan iki yıl önce, Hatay'da kekik toplamaya giderken, PKK'li sanılarak öldürüldü **Mustafa Fil** örneğin. Kendi memleketinin dağlarında özgürce gezilmesine bile tahammülleri olmayan, başlarında takke bulunan köylülerin yüz ifadelerini görecektik kadar yakından vuran bu alçaklar bunun üzerine diyebiliyor ki; "**köylüleri terörist sandık, yanlışlıkla vurduk...**"

Daha geçtiğimiz sene Roboski katliamını yaptı devlet. 35 kişiyi öldürdü. Sonra da dedi ki: Uçaklar bombaladı köylülere. Özür diliyoruz! Bizim de "tüh bi yanlışlık olmuş, o kadar da insan ölmüş ama vardır bir bildikleri" deyip susup oturmamızı istiyorlar herhalde!

Size inat susmadık, susmuyoruz, susmayacağız! Halka yapılan bütün haksızlıklara karşı mücadele edeceğiz. Bu tarih hiçbir haksızlığı örtmedi, örtmeyecek de. Ve korkuyla beklediğiniz o gün geldiğinde; bu yapılan haksızlıkları tükürecek tarih yüzünüze.

Mersin'den bir YDG'li

Fişlenen halk değil, devlettir

Korku nedir? Korkuyu tek bir cümlede tanımlamak, kuşkusuz çok zordur. Buna rağmen, irade ve mantıkla kontrol altına alınamayan, insanın içini daraltan bir yakın tehdit hissi olarak açıklayabilmemiz mümkündür. Ancak burada bir insana ait korkudan çok bir sınıfa ait olan yani egemenlerin korkusunu anlamaya çalışacağız.

Egemen sınıflar var olduğu sürece ezilen sınıflar, halklar onlar için bir tehdit unsuru olacaktır. Devam ettirmek istedikleri sömürü sistemlerine bir zarar gelmemesi için ezilenler kontrol altında tutulmalı, tehdit oluşturanlar bertaraf edilmeli ve tehdit oluşturabilecekler ise belirlenmelidir.

Yoksa iktidarlarını kaybedebilirler keza öyle de olacaktır.

Bu durum egemenleri tatlı uykudan uyanıp önlem almaya itmektedir. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nda birçok insanın katledilip, işkence yapılmasının yanında yarım milyonu aşan insan da fişlenmiştir. Fişlenen insanlar sürekli takip edilip hareketleri kontrol ve

denetim altına alınmak istenmişti. O dönemin ürünü olan AKP de politikalarında değişiklik yapmamıştır. Sözde “derin devleti” çökertip askeri vesayeti kaldırdığını siyasetin “sivilleştiğini” iddia etmiş demokrasiyi de aşip “ileri demokrasiyi” ülkemize kazandırmıştı. AKP abarta abarta “**fişlemeleri kaldırıyoruz**” naralarını atadursun gerçek hayatta bu açıklamanın neye denk düştüğüne bakalım.

Geçtiğimiz günlerde RojHack isimli hacker grubunun Diyarbakır Emniyeti'nin bilgisayar sistemine girmesiyle Dicle Üniversitesi'nden 43.648 öğrencinin fişlendiği ortaya çıktı. 2009 yılında DTP'nin kapatılmasını protesto eden öğrencilere polis saldırmış ve üniversite öğrencisi **Aydın Erdem** hedef gözetilerek katledilmişti. Polislin ateşi sonucu yaşamını yitiren Aydın Erdem için fişleme kayıtlarında “gebertildi” ifadesi yer alıyordu. Aydın bir tehditti. Çünkü Aydın, çevresinde yaşanan hiçbir soruna yüzünü dönmemiş, gördüğü tüm haksızlıklara karşı çıkmıştı. Ve bu yüzden de bir tehditti Aydın Erdem ve muhalif öğrenci arkadaşları. 43.648 kişinin bu sistemden huzursuz olması dahi hepsinin bilgisinin tutulmasına yeterli sebeptir egemenler için. Son

olarak Xozat halkı bir bütün fişlenmiştir. Kimlik bilgileri ve fotoğraflarının bulunduğu fişleme dosyasında kişinin hangi görüşe yakın olduğu, hakkında toplanılan bilgiler yer alıyor. Örneğin Xozat'ta oturan 77 yaşındaki B.K. ilk sıralarda yer aldı. TKP/ML TİKKO örgütüne yardım ve yataklık etmekle suçlanan B.K. ile ilgili fişleme dosyasında “Şu ana kadar yasadışı bir örgüt ile ilişkisi tespit edilememiştir” deniliyor. Ayrıca Belediye Başkanı Cevdet Konak da fişlenenler arasında. Onun hakkında ise “*Cevdet Konak, 2004 yerel seçimlerinde bağımsız aday olarak Hozat Belediye Başkanı seçilmiştir. Karaballı Aşiretine mensup olup Karaballı*

Aşireti 1937-38 dersim isyanına katılarak devlet otoritesine karşı gelmiştir. (...) 2007 yılı milletvekili genel seçimleri dolayısıyla 'DTP milletvekili adayı Şerafettin Halis'in Tunceli merkezinde açılan seçim bürosunda Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak'ın yaptığı konuşmada 'Bağımsız

Kürdistan' ibaresi ile ilgili olarak gözaltına alınıp Tunceli Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü görevlilerine teslim edilmiş, ilk sorgusuna müteakip serbest kalmıştır” denilmiş.

“*Cevdet Konak özellikle 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla belediye tarafından halkın sempatisini kazanmak için ilçede konser düzenler, ilçede yapılan tüm etkinliklere katılır. Devletin kurumlarına karşı mesafelidir, TKP/ML TİKKO sempatanıdır*” da denilmektedir. Bu fişleme olayları buz dağının görünen kısmıdır. Saklanan ve gizlenenler daha fazladır. Ancak bu kadarı dahi gerçekleri görmemize yeterlidir.

Egemenler şu tehdidi çok iyi görmekteler ve korkmaları gerçekleri görmelerindedir. Güçlü, birleşik bir halk ve halk gençliği onlar için bir son demektir. Kriz çanları egemenler için çalıyor. Ezilenlerin öfke kabarışı egemenlerin uykusunu kaçırıyor. Biz halk gençliğine düşen görev, güçlü bir birliktelik oluşturmak, egemenlerin bu fişleme korkusunu büyütüp devletin kirli yüzünü fişlemektir.

Amed YDG

KOLEKTİFİN SESİ

GELECEĞİ KAZANMAK İÇİN ÖRGÜTLENELİM!

Konferans gündeminin ana başlığı “toplumsal mücadelede YDG’nin rolü ve görevleri” olarak belirlenmiştir. Bu YDG’nin kendine biçtiği misyon, hedefler ve görevler noktasında bulunduğu zaaf ve güçlü yanları tartışma ihtiyacından oluşmuş bir başlıktır. YDG 20 yıllık pratik faaliyeti içinde oluşturduğu birikim sonucu içinden geçtiği süreçte zaafının esas halkasını yakalamaya ve onunla mücadele etmeye odaklanarak devrimci mücadeledeki iddiasını ileri taşıma kaygısındadır.

YDG’nin yeni bir konferansını daha örgütlenme sürecindeyiz. Her konferans örgütlenme düzeyimizi ilerlettiğimiz ve politik seviyemizi geliştirdiğimiz bir işlev görmektedir. Bu objektif olarak gerçekleşen durum, genel sürecin ve örgütlülüğün çelişmelerini doğru çözümlenip esas halkayı yakalayacak ve ihtiyaca yanıt verecek bir sistematik ve politik yaklaşımla ele alındığında ise gelişim ve ilerlemede daha güçlü ve sağlam adımlar atmanın koşulları oluşacaktır.

Her pratik değerli ve anlamlıdır. Ancak doğru politik ve ideolojik yaklaşımla gerçekleşecek pratik ise devrimci süreci örgütlemekte çok daha büyük anlam ve öneme sahip olacaktır. Konferans gibi pratik organizasyonlar da bu yanıyla ele alınmalı ve ciddiyetle üzerine durulmalıdır. Toplumsal sürecin akışına uyumlu, onun ruhunu kavramaya odaklanmış ve bu bağlamda sorumluluklar ve görevler üstlenmeyi başarmış bir şekilde örgütlenen konferanslar ise bugünü ve yarını kucaklamada oldukça önemlidir. Kendi başına bir devrimci eylem ve adım olan bu neviden çalışmalarını sadece bu sorumlulukla sınırlamak, bu eylemleri darlaştıran ve onun ihtiyaca yanıt olmasını engelleyen bir noktaya taşıyabilir. Kendi içinde yozlaşan, bürokratlaşan, görev savan bir noktaya evrilir.

Dolayısıyla böylesi etkinlik ve faaliyetleri ihtiyaca yanıt olacak biçimde ele alan bir tutum içinde olmak can alıcı öneme sahiptir. Bu ihtiyacın karşılanmasında esas odaklanılması gereken nokta ve elin gerçekten taşın altına sokulacağı durum ısrarla ve sebatla sürecin esas halkasının belirlenmesi ve politik bir etkinliğe dönüştürülmesidir. Bu sorumluluğu yüklediğimiz ve görevi başarmak için mesai harcadığımız, doğru yol ve yöntemi oluş-

turma mücadelesine girdiğimiz, sorunlara gerçek anlamda kafa yorup bunu çözecek üretkenliğe dâhil olduğumuzda ihtiyaç hâsıl olacaktır. Bunu gözetmeden, bu kaygıyla heyecanlanmadan alınacak tavır görev savmaktan, günü kurtarmaktan öteye geçmeyecektir. Bu bilinci kuşanmak belki de içinden geçtiğimiz koşullarda en önemli devrimci görevlerden biridir.

YDG’nin konferansı ya da konferansları da bu açıdan ele alınmalı ve üzerinde durulmalıdır. Devrimci bir faaliyetin, yüksek devrimci görevleri kuşanmasını sağlamak elzemdir. Ortaya çıkaracağımız devrimci faaliyette, çıkardığı sonuçlarla üst düzey yeni devrimci sorumlulukları kuşanmış, devrimci görevler noktasında gerçek anlamda taşın altına elini daha bir bilinçli ve cüretli bir şekilde sokmuş olacaktır.

YDG Konferansında Amaç ve Hedef

7. Konferans belirlenen şiar, gündemler ve gerçekleşecek yer bakımından özel ve genel sorunları içerecek ve ihtiyaca odaklanacak bir biçimde ele alınmaya çalışılmıştır. Konferansımız 22-23 Aralık’ta Amed’te gerçekleşecektir. Amed tercihi belirlenen gündemlerden ve sürecin genel karakterinden bağımsız değildir. Tam tersine onunla uyumlu, onu besleyecek ve güçlendirecek bir yerde durmaktadır. T. Kürdistanı’nda ulusal temelde gelişen toplumsal mücadele, geniş kitlelerin katılımı, aktif ve kendini güçlü bir şekilde yeniden üretmeyi beceren özellikleri taşıması açısından bugün için özel bir yerde durmaktadır. Bu politik zemini güçlü mevziden beslenmek, oradan öğrenmek, mücadelecilik ruhunu kuşanmak sınıf mücadelesinde daha ileri hamleler yapmak için önemlidir.

Zira oluşmuş bir kitle hareketine sadece seyirci kalmak, kendi dışında görmek sınıf mücadelesinde iddialı olmakla çelişen bir durumdur. Sınıf mücadelesinin yasaları kitle hareketlerine önderlik etmenin, onların gerçekliğinin kavrayışına ulaşmaktan geçtiğini söyler. Bu açıdan bakıldığında büyük iddiaları kuşanmak, hareketli olanı yakından incelemeyi, onun yakınında olmayı, her olanağı bu eksende seferber etmeyi gerekli kılar.

Amed bu açıdan önemli bir semboldür. Bu öğrenme ve kavrama iddiasına yönelik bir politik tutumdur. Bu politik tutum içselleşip kavrandığı oranda toplumsal sorumluluk ve görevler karşısında daha bir donanımlı hale geleceğimize açıktır. Bu basit bir örgütsel çıkar meselesi olarak görülmemelidir. Ya da sadece bir hamleyle, bir adımla gerçekleşmiş bir görev ifası değildir. Toplumsal mücadeledeki yerimizin bilince çıkarılması için örgütlenen bir sürecin adımlarıdır.

Konferansımızın belirlenen gündemleri, tartışmalarımızın çerçevesi; odaklanma noktalarımızın neler olacağına dair bir kaygıyı içermektedir. Bu doğrultuda Konferansın gündemleri kolektif irade tarafından şu şekilde belirlenmiştir:

Toplumsal Mücadelede YDG'nin rolü ve görevleri

1. Toplumsal Mücadelede YDG'nin rolü

- a. Kitlelerin örgütlenme eğilimi
- b. YDG'nin misyonunu oynamasında karşılaştığı güçlükler
 - i. YDG'nin demokratik işleyişinin geliştirilmesi
 - ii. Politika üretme tarzının iyileştirilmesi
 - iii. Kurumsallaşma düzeyinin yükseltilmesi
2. YDG'nin görevleri bakımından önümüzdeki süreç
 - i. YÖK Yasa Taslağı ve görevlerimiz
 - ii. Kürt ulusal sorununda eksikliklerimiz ve görevlerimiz
 - iii. YDK kurultayı ekseninde genç kadın çalışmaları

Konferans gündeminin ana başlığı "toplumsal mücadelede YDG'nin rolü ve görevleri" olarak belirlenmiştir. Bu YDG'nin kendine biçtiği misyon, hedefler ve görevler noktasında bulunduğu zaaf ve güçlü yanları tartışma ihtiyacından oluşmuş bir başlıktır. YDG 20 yıllık pratik faaliyeti içinde oluşturduğu birikim sonucu içinden geçtiği süreçte zaafının esas halkasını yakalamaya ve onunla mücadele etmeye odaklanarak devrimci mücadeledeki iddiasını ileri taşıma kaygısındadır. Kendi tarihsel süreç ve evrimi içinde bulunduğu noktayı yadsıyarak birikimini ileri bir hamleyle dönüştürme çabasıdır. Bu bağlamda sorunlarıyla yüzleşecek, gerçekliğinden kaçmayacak, o gerçekliği toplumsal sürecin özellikleriyle ve karakteriyle bir kavrayışa ulaştırarak, gelişip daha bir güçlü yürümenin hamleleri peşindedir.

İdeolojik, politik, örgütsel zaafalarını ve güçlü yanlarını bir kitle örgütünün konumlanışına uygun olarak tartışabileceği her zeminde tartışacak, bunun koşullarını örgütleyip yaratarak ve bunların en geniş kesimlerle tartışmasını sağlayarak, politik konumlanışını pekiştirecektir. Zira demo-

kratik halk devriminin savunucusu olma sorumluluğu onun kendi açmazlarını devrimci kaygılarla çözmeye sorumluluğunu da ona yüklemektedir. Sınıf mücadelesinde politik ve ideolojik olarak geriye düşüldüğü örgütsel olarak zayıf kaldığı noktada bunu aşmanın yol ve yöntemlerini oluşturmak elzemdir.

YDG böylesi dönemler içinden geçen bir devrimci örgütün, bunları aşmak için en önemli silahının kitleler olduğunun bilincindedir. Kitlelerin eşsiz gücüne ve onların dönüştürücü etkisine güvenerek sorunlarıyla baş edebileceğini bilir. Bu anlamda kitlelerin yıkıcı ve aynı zamanda esas olan yapıcı gücü dayanacağı esas halkadır. Bu durum ve ele alış, kendi örgütsel yapısı ve disiplini içinde kendini en geniş anlamda kitlelere açma ve onların dönüştürücü etkilerine tabi kılma kaygısını daha hissedilir ve acil kılar. Zira onlara rağmen bir örgüt yapısı ve politik mücadelesi yoktur. Kitlelerin kendi çıkarlarını gerçekleştirebileceği ve devrime kanalize olacağı bir yapısı ve misyonu vardır. Bu durum kitlelerle kendi gerçekliği üzerinde ilişkiye geçme ve onları bu sorunlara dahil etme ve katılımcı kılarak mücadeledeki sürecini gerçekleştirmeye odaklanmayı getirir. YDG bugün buna her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Mesele bunun kavrayışına ulaşmaktadır. Bu kavrayışa ulaşma elbette bir süreç meselesidir. Bu süreç önder ideoloji MLM'nin yol gösterici ruhunun kuşanılması ve onun doğrultusunda belirlenecek yol ve yöntemlerde sebat etmekle mümkündür.

Bu yol ve yöntem diyalektik-materyalist düşünsel yapının doğru kavranması, ortaya çıkan çelişmelerin bu yöntemle ele alınmasını gerekli kılar. Çelişmeleri ve sorunları bu bakış açısıyla ele almadığımızda yaşamın akışı karşısında donanımsız kalacağımız ve geriye düşmekten kurtulamayacağımız açıktır. Zıtların birliği ve mücadelesi yasadışı asgari bir kavrayışa ulaştırdığımız noktada karşımıza çıkacak karmaşık süreçlerin üstesinden gelmemiz mümkün olacaktır. Her pratiğimiz bu bakış açısıyla masaya yatırılmalı ve ileriye hamle yapmanın koşulları oluşturulmalıdır. Her süreç olumlu ile olumsuzun, doğru ile yanlışın, güçlü yanlarla zayıf yanların, haklı ile haksızın amansız mücadelesi ile ilerlemektedir. Bunları birbirinden kopararak ele almak kaçınılmaz olarak felsefi olarak tek yanlılığa mahkum bir idealizm demektir. Bu idealizm ise düşmanın içerde barınması anlamına gelir. Bu noktada bu tek yanlıktan kurtulmak içinden geçilen her süreçte doğru ile yanlışın, güçlü yan ile zaaf yanın, olumlu ile olumsuzun, haklı ile haksızın mücadelesine zemin sunmak ve bunların gerçekleşme sürecini incelemek ve özne olarak müdahil olmayı sağlamaktır. Zira bunun gerçekleşmesinin engellendiği ya da bunun kötücül bir durum olduğu yönlü her yaklaşım gelişmenin temel dinamiğini berhava ediyor demektir.

Hayatın akışına ve yasalarına karşı ayak diriyor demektir.

Herhangi bir toplumsal süreç ya da herhangi bir örgütsel süreçte bu ikili durumun varlığı keşfedilmeye, kavranmaya ve açığa çıkarılarak bilinçli-sistemli bir ele alışa dönüştürülmelidir. Bu çatışma ve çelişmelerden korkmak, ürkemek ya da kaçınmak devrimci pratiğin dizginlenmesi ya da güdükleşmesinden başka bir sonuç vermeyecektir. YDG gerek kendi süreci için gerekse de mücadelenin gerçekleştiği her cephede bu çatışma ve gerginliklerin varlığına dayanacak ve oradan yükselecektir.

YDG'nin Konumlanışı

YDG, toplumsal mücadele yani sınıf mücadelesini kavrayışta kapsamlı sorunlarla yüzyüzedir. Özellikle sınıf mücadelesinin karmaşık ve çok çeşitli biçimlerde yaşam bulduğu gerçeği karşısında yeterli bir konumlanış içinde olmaktan uzaktır. Bu mücadeleleri inceleyerek onların neler olduğunun, nasıl ilerlediğinin, nasıl hayata geçtiğinin bilgisine hakim olma düzeyi oldukça geridir. Esasen bunların bilgisine algısal düzeyde hakimdir.

Bunun ussal bilgiye evrilme süreci kesintiye uğramaktadır. Öyle ki kimi zaman bu mücadelelerle örgütsel çıkarları karşı karşıya gelecek politik tutumlara varabilmektedir. Örgütsel hesap ve çıkarlarla bu mücadelelerin ortak paydalarının büyütülmesi yerine, karşıtlığın büyütüldüğü konumlanışlar dahi söz konusu olmaktadır. Bu, ortaya çıkan çeşitli düzeydeki mücadelelerin karakterini sınıfsal süzgeçten geçirmemekle açıklanabilir. Zira devrimden çıkarılan sınıf ya da katmanların dağılık, yalpalayan ve kendiliğinden mücadeleleri onun sadece bu görünen geri yönleriyle değerlendirilmektedir. Oysa bu mücadelelerin bağrındaki ilerici ve toplumsal yarar içeren özellikleri gözden kaçmakta ya da gözletilmemektedir.

Bu durum bu mücadelelerin sadece algısal bilgiyle ele alınmasından ileri gelmektedir. Oysa Mao yoldaşın deyimiyle her şeye daha yakından bakmak ve iç çelişkilerini kavramak esas olmalıdır. Bu yakından bakma; onun esas yanının kavranmasını getirecektir. Bu yakından bakma; ciddi bir inceleme, algılarla oluşan ölçütlerin ussal ölçütlere dönüşmesini sağlayacak devrimci bir tutumu oluşturacaktır. Bu toplumsal fayda ve yararlılığın esas ölçüt olması ve konumlanışı buna göre almayı da getirecektir. Böylece ikili yönün kavranması mümkün olacaktır. Zayıf ve güçlü yanların bilgisine hakim olmak ve esas olana dayanarak talinin gözden kaçırılmamasını getirecektir. Mücadele edil-

mesi gereken yanlar ve sınıf mücadelesine fayda sağlayan yanlar arasında diyalektik bağ doğru bir denkleme oturacaktır.

Bu bağlamda YDG'nin dönem dönem sol sektör çizgi izlediğini, çeşitli toplumsal sorunlar ve gerçekleşen mücadelelere karşı ilgisiz kalarak sorumluluğunu yerine getirmediğini söylemek mümkündür.

Bu esaslı sorun sınıfsal bilincin ya da toplumsal mücadele bilincinin zayıflamasına neden olmaktadır. Dar örgütsel çıkarlarla toplumsal çıkarlar fiilen keskin çatışmalara girmekte, dar örgütsel çıkarların her şeyin önüne geçtiği bir düşünsel ve kültürel yapı oluşmaktadır. Bu kitlelerden kopuşun esaslı bir sebebi olmaktadır. Kendi dışındakini küçümseyen, belirlediği disiplin ve hedefler dışında olan ya da buna dahil olmamışları mücadele sürecinin bir parçası görmeyen veya yararı olmayan bir parça gibi gören sol

yaklaşımlar uç verebilmektedir.

Bu durum işleyişte ya da genel çizgide ya da temel ilkelerde bir dizi hastalıklı durumun oluşmasına da yol açmaktadır. Demokrasi anlayışında ya da demokratik-merkeziyetçiliğin işletilmesinden tutalım, politika üretme tarzına, kurumsallaşma meselesinden genel olarak kitlelerin eğilim ve yönelimlerini tanımla-

maya kadar bir dizi özgün meselede sorunların oluşması ve yeniden üretilerek büyümesine sebep olmaktadır.

Yeni Demokrat Gençlik devrimin destekçisi olan, kitlelerin bu eksenindeki talep ve istemlerinin gerçekleştirilmesi için konumlanmış bir kitle örgütüdür. Bu anlamıyla bir devrimci sorumluluk ve iddia sahibidir. Bu misyonunu oynamak için doğru bir siyasi çizgiye hayata geçirme uğraşındadır. Programı ile genel çizgisinin doğru ve devrimci ihtiyaçlara denk düştüğü iddiasındadır. Mevcut toplumsal yapı gerçekliğinde halk gençliğinin çıkarlarının doğru ve gerçekçi bir programla temsil ettiğini deklare etmektedir. Bu iddia önemli bir referanstır. Bu iddiasını gerçekleştirmek için programı etrafında geniş kitleleri bir araya getirerek, devrimin savunucusu ve sahiplenicisi bir örgütlü güç olmaya uğraşmaktadır.

Bu kuşanmışlığın hayat bulması için de sözü olan, toplumsal mücadele kaygısı olan, eleştirisi olan, eylemi ve pratiği olan herkesi konferansına davet etmekte ve katkı sunma çağrısı yapmaktadır. 22-23 Aralık'ta Amed'de buluşalım.

GENÇ KADIN

YDG'nin yüzünü kadınlaştırmak için Cinsiyet bilincini yükseltelim!

Bağımsızlık korkusu, örgütsüz bir kadını örgütlenererek özgürleşmeye bir adım daha yaklaşmaktan alıkoyarken; biz örgütlü kadınları bağımsız bir kadın mücadelesinden uzağa itmektedir. Zira genetiğimize kodlanan “**öğrenilmiş kadınlık**”, sığ limanlardan ayrılıp bilinmezlerle dolu enginlere açılmamamızı sıkı sıkıya tembihler.

Yeni Demokrat Gençlik'in 22- 23 Aralık'ta gerçekleştireceği 7. Konferansı yaklaşırken, bir önceki konferans sonrası sürecin muhasebesi gündemimizi işgal ediyor. Önümüze koyduğumuz hedeflere ne oranda ulaştık, ne kadar örgütledik, ne kadar örgütlendik?

Bu mesele konferansta ayrıntılı bir biçimde tartışılacaktır elbette. Ancak zaaf gösterdiğimiz, eksik kaldığımız konuları şimdiden alanlarda tartışmaya başlamak, konferansımızın daha verimli geçmesine katkı sağlayacaktır. Bu nedenle bu sayıda genç kadın çalışma perspektifimiz açısından oldukça önemli bir noktada duran devrimci cins bilincini tartışacağız.

6. Konferansımızda genç kadın çalışmalarımızın istediğimiz düzeyde olmamasının nedenini temelde **kadın kimliğimize yabancılaşma** olarak saptamıştık. Bu yabancılaşma, kadın çalışması yürütme ihtiyacının artık kendini dayatır hale gelmesine rağmen bizim bu ihtiyacın yakıcılığını hissetmemize neden oluyordu.

Aradan geçen bir yıllık süre zarfında tablonun pek de değişmemiş olması genç kadın çalışmasına yaklaşımımızı tekrar gözden geçirmemizi gerekli kılıyor. Burada hedefe oturtmamız gereken temel nokta, kadın kimliğine yabancılaşmayı kırmak olduğuna göre tartışmalarımızı **cinsiyet bilincini yükseltmek** üzerinden geliştirmek durumundayız.

“Cinsiyet bilincini, kadının ezilmesinin, sömürülmesinin ve baskı altında tutulmasının yani bir bütün ezilen kesim olarak yaşadıklarının farkına varması, kendini bu ezen-ezilen ilişkisinde doğru noktalardan tanımlaması, (ama yetmez) bu yaşadıklarının nedenlerine yönelik doğru bir bilinç geliştirmesi (yine yetmez) ve bu nedenlere ilişkin mücadele içerisinde yer alması olarak tanımlayabiliriz.” (Özgür Gelecek Sayı: 44, Göğün Yarısı)

Bu tanımdan hareketle cinsiyet bilincine ulaşmanın birbirine ekli ve ileriye uzanan üç halkadan oluştuğunu söyleyebiliriz.

İlki; kadının “bir bütün ezilen kesim olarak yaşadıklarının farkına varması, kendini bu ezen-ezilen ilişkisinde

doğru noktalardan tanımlaması”dır. Bir toplumsal cinsiyet sorunu olan kadın sorununu, kendi dışımızda tanımlamaya çalışmak yerine *bahsi geçen(!) kadınların* bizler olduğu gerçeğiyle yüzleşmek, yani aslında bizlerin de *bahsi geçen(!) kadınlar* kadar ezildiğimizin, sömürdüğümüzün, şiddete uğradığımızın farkına varmak olacaktır.

Örgütlülüğümüz bizi bir vahada yaşatmıyor. Şayet kendimizi toplumsallığımızdan tamamen soyutladığımızı inanmıyorsak, kadınların yaşadıkları (artık ezbere sıralayabileceğimiz) sorunların tamamını bizim de yaşadığımızı görüyor olmalıyız. Bu nedenle bizler, kadınların “**hasretle beklediği**”

ve “**bu hayatın içinden onları çekip çıkaracak kurtarıcı**” değiliz. Bizler kadın mücadelesinin aktif bileşenlerinden bir tanesiyiz ve aynı zamanda genç kadınları bu mücadeleye kanalize etmek gibi bir görevi yüklenmiş bulunuyoruz.

İkincisi; kadının “**bu yaşadıklarının nedenlerine yönelik doğru bir bilinç geliştirmesi**”dir. Farkındalıklarımızı bir ileri seviyeye taşıdığımız ve neden-sonuç ilişkisini doğru bir zeminde kurduğumuz aşama burasıdır. Kadın sorununda esaslı noktayı ne teşkil etmektedir? Hedefimize oturtmamız gereken nedir? Kadınları ikinci cins olarak kılan toplumsal yapı nasıl bir görünüm arz etmektedir? Bu ve benzeri sorular ışığında bastığımız zemini tanımak, niteliksel ve niceliksel durumumuzu değerlendirmek ve önümüzü (hedefimizi) görmek ikinci halkanın katkılarıdır.

Üçüncüsü ise “**bu nedenlere ilişkin mücadele içerisinde yer almak**” olarak ortaya konulabilir. Bu halkayı kavramasızın cinsiyet bilincine ulaşmış olduğumuzu iddia edemeyiz. Zira somuta yansıyan ve somutu değiştirecek olan, yaşananlar karşısında kendimizi konumlandığımız esas nokta budur. Burada ifade etmemiz gereken en önemli mesele ise “bağımsızlık korkusu”dur. Kendi durumuna ilişkin belli farkındalıklar gelişmesine rağmen mevcut durumda kendini güvende hisseden kadın, kıyasıya bir mücadeleye adım atmaktan imtina etmektedir.

Bağımsızlık korkusu, örgütsüz bir kadını örgütlenerek özgürleşmeye bir adım daha yaklaşımdan alıkoyarken; biz örgütlü kadınları bağımsız bir kadın mücadelesinden uzağa itmektedir. Zira genetiğimize kodlanan “**öğrenilmiş kadınlık**”, sığ limanlardan ayrılıp bilinmezlerle dolu enginlere açılmamamızı sıkı sıkıya tembihler.

Bizler bağımsız bir kadın çalışması yürütmediğimiz durumda örgütümüzün “**güvenli limanında demirlemiş**” durumdayız. Evet, bu halimizle bir yandan kadın özgürleşmesinin ön koşullarını yaratmak için de mücadele ediyoruz; fakat bu, tarihsel sorumluluğumuzun hakkını verdiğimiz anlamına gelmiyor. Bizim müstakil bir yapıya ihtiyacımız vardır. Bu yapı olmaksızın devrimci cins bilincini inşa etmemiz olası görünmemektedir. İşte, 20 yıllık pratiğimiz tüm açıklığıyla karşımızda duruyor!

Bahsettiğimiz müstakil yapı bugün Yeni Demokrat Kadın örgütlenmesidir. Bu belirleme Yeni De-

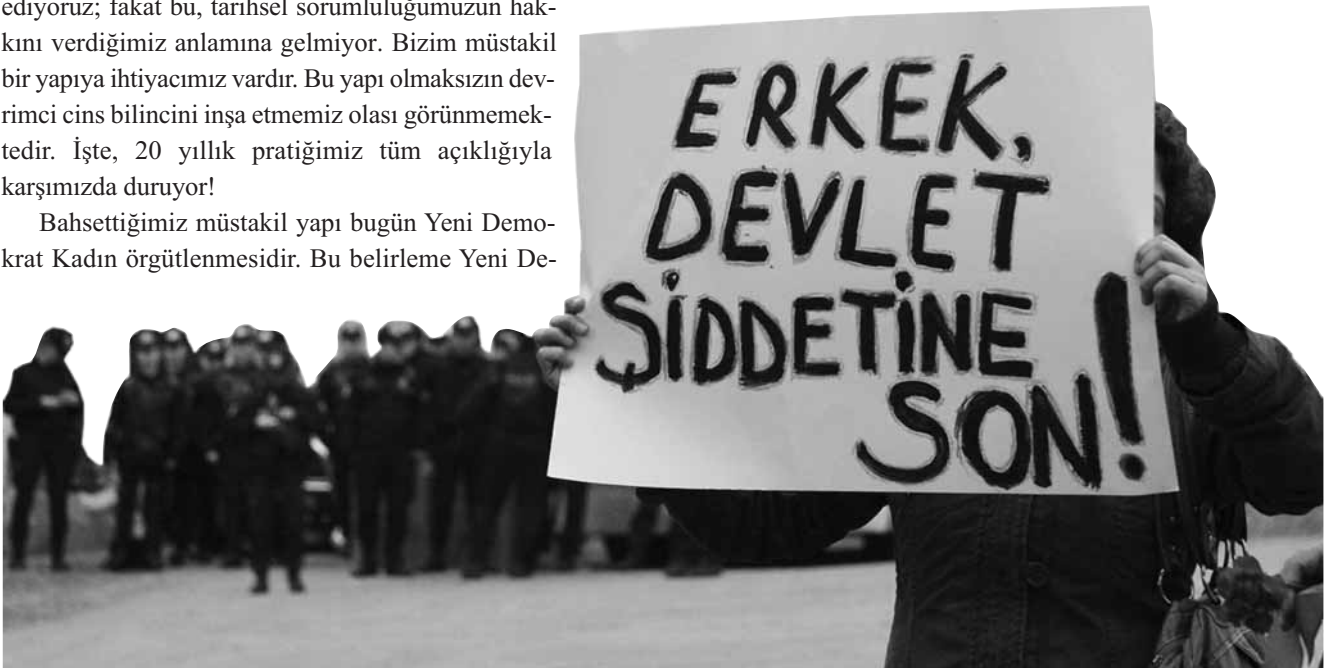
mokrat Kadın’ın, kadın mücadelesini toptan havale edeceğimiz bir kurum olduğu anlamına gelmemektedir, kaldı ki bizim esas olarak Yeni Demokrat Gençlik’i **kadınların da örgütü** haline getirmemiz gerekmektedir.

Birbirinden bağımsız bu iki kurum arasında birbirini besleyen bir ilişki tarzı geliştirmek, bize, bir yandan kadın mücadelesini sırtlayıp ilerletme potansiyeli ve ideolojik duruşu bulunan Yeni Demokrat Kadın örgütlenmesine genç kadının rengini verip kan taşımak, bir yandan da kadın mücadelesi içinde cins bilincimizi yükselterek ve kadın kimliğimize yabancılığımızı kırarak Yeni Demokrat Gençlik’e kadın rengimizi vermemize olanak tanıyan bir çifte vuruş imkânı sağlayacaktır. Böylelikle kadınları ikinci cins olarak konumlandıran erkek egemen sömürücü sisteme iki kere saldırmış olacağız.

Bu yüzden 2-3 Şubat 2013 tarihinde İstanbul’da gerçekleşecek **Yeni Demokrat Kadın Kurultayı** bizim açımızdan büyük önem taşımaktadır. Program ve tüzük tartışmalarının yürütüleceği kurultay; önüne koyduğu **kadın emeği**, şiddet, **toplumsal cinsiyet**, ataerki, **ulusal baskı**, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği, **örgütlenme** gibi gündemlerle de önemli bir ihtiyacımıza cevap yaratabileceğimiz imkânı sunmaktadır.

Genç kadınlar olarak kurultay sürecini en verimli şekilde geçirmek ve buradan doğru örgütümüz Yeni Demokrat Gençlik’i beslemek için var gücümüzle çalışmalıyız. Planlı çalıştığımız durumda önümüzde hazırlık yapmamıza yetecek bir zaman mevcut.

Ancak bir an önce harekete geçip gündemlerle alakalı okuma, inceleme ve tartışmalara başlamamız, gündem başlıkları için oluşturulan atölyelerle iletişime geçerek buralara katkı sunmamız gerekiyor. Bununla birlikte çevremizde bulunan kadınları da seferber etmek, hazırlık sürecine dâhil etmek hem alan örgütlülüklerimiz hem de kurultaydan alacağımız verim açısından önemli olan bir diğer noktadır.

Özgür bir kadın komünist (1)

1896'da Narva'daki Kremgolskaya fabrikasına yaptığı ziyarette, dokuma işçilerinin kölece çalışma koşullarını görmesi onu derinden etkiledi. O zamanlar Marksist değildi. Kendi söylemiyle "popülizme ve terörizme" eğilim duyuyordu.

Yaşamı ve yaptıkları ile bazı insanlar, geriye büyük bir düşünce ve bu düşünce peşinden gidecek başka insanlar bırakırlar. Sovyet tarihinde, kadınlar için bugünlere bıraktığı özgürlük düşüncesi ile **Alexandra Kollontai**, günümüzde gerektiği kadar anılmayan bir isim. Döneminin ilerisinde kalan kimi görüşleri ile eleştiri oklarının hedefi olan, yazıları yayımlanmayan ve birçoğu arşivlerden çıkartılan özgür bir kadın olarak; bugün de dogmatizmin karanlığına kapılanlar tarafından asırlık ithamlar, isminin arkasına diziliyor. Ancak bu anlamda olayları, tarihsel süreçlerin dayattığı koşullar beraberinde değerlendirmek, yanlışları tersine çevirmek adına atılan önemli bir adım olacaktır.

Alexandra Kollontai; 1872'de Ukraynalı general bir baba ve Finlandiyalı köylü kökenli bir anneden dünyaya geldi. Ailesi liberal-aristokrattı ancak burjuva kökenli bir ailenin aksine o yaşamını ezilenlerin mücadelesine adanmıştı. Çocukluğu ve gençliği Petrograd ve Finlandiya'da geçti. Ailesi varlıklı olsa da o, etrafındaki çocuklardan özverili olmayı öğrendi. Annesi onun küçük yaşta beri yaşatlarıyla yaşadığı çelişkileri algıladığı ve daima eleştirel olduğu kanısındaydı. Bu yüzden ailesi tarafından liseye gönderilmedi. Evde özel bir bakımla, bir öğretmen gözetiminde eğitim gördü. 16 yaşına geldiğinde liseyi dışarıdan bitirdi.

Evde olduğu için zamanının çoğunu babasının kütüphanesinde Almanca, İngilizce ve Fransızca kitaplar okuyarak geçirirdi. Böylelikle; sürekli okuyarak bir anlamda kendini eğitti. Ailesi döneme göre ilerici sayılabilirdi fakat gençlere karşı katı gelenekleri vardı. Onların geleneklerine göre "genç bir hanım" olarak sosyetenin ya da yüksek rütbeli biriyle evlenmeliydi. Fakat o henüz 21 yaşında, ailesinin isteklerine rağmen, genç bir mühendis olan **Vladimir Kollontai** ile evlendi. Bir yıl sonra oğlu Michail

dünyaya geldi ancak bu mutlu aşk evliliği 3 yıl sürdü. Evliliğini bitirmesinin sebebini şöyle açıklar: "Eşimi hâlâ seviyordum, ancak bir ev kadını ve eşin mutlu varlığı bana 'kafes' gibi geliyordu. Sempatim, ilgim gittikçe artarak Rusya'nın devrimci işçi hareketine yöneliyordu. İşçi kitlesi böylesine korkunç biçimde köleleştirilmişken ben mutlu, huzurlu bir yaşam sürdüremedim. Bu hareketin içinde yer almalıydım. O zaman eğilimlerimi kendisine karşı kişisel bir direnme olarak algılayan eşimle aramızda anlaşmazlıklar çıktı. Aşk, evlilik, aile hepsi ikinci dereceden geçici olgulardı. Erkeğe duyulan sevgi ne kadar büyük olursa olsun, kadınlığa özgü özveri eğilimim açısından belli bir sınırı aştığında, yeniden başkaldırı patlak veriyordu."

1890'ların ortasında; eğitim kurumlarında yaptığı çalışmalar ve işçilere verdiği derslerle, işçilerle iyi ilişkiler kurdu. Çok okuyor, toplumsal sorunların tümünü inceliyor ve halkı aydınlatmak için yarı-legal örgütlerde çalışıyordu. 1895'te August Bebel'in "Kadın ve Sosyalizm"ini okuması, gelecek fikirleri üzerinde etkili oldu.

Marksizm'le Tanışma

1896'da Narva'daki Kremgolskaya fabrikasına yaptığı ziyarette, dokuma işçilerinin kölece çalışma koşullarını görmesi onu derinden etkiledi. O zamanlar Marksist değildi. Kendi söylemiyle "popülizme ve terörizme" eğilim duyuyordu. Bu ziyaretten sonra Marksizm ve Ekonomi üzerine incelemeler yapmaya başladı. O günlerde çıkan Marksist dergiler "Natçalo" ve "Novoe Slovo" önünü görmesinde yardımcı oldu. 36 bin işçinin katıldığı **1896 Petrograd tekstil işçileri grevi** siyasal görüşlerinin aydınlanmasını sağladı. Kadın tekstil işçilerinin berbat çalışma ve yaşam

koşulları onda müthiş bir öfke yarattı. Daha sonraları bu konuda “**Kadınların kaderi beni tüm hayatım boyunca meşgul etti, kadınlar beni sosyalizme itti**” demiştir. 1896 grevleri, Kollontai’ın zihninde işçi sınıfı devrimine inandırdı.

Kollontai gençlik yıllarından yaşamının sonuna değin her anlamda üretkenliğini sürdürdü. 1898 yılında eğitim psikolojisi üzerine yazdığı ilk inceleme olan “**Dobrolyubov’a Göre Eğitimin İlkeleri**” isimli makale aynı yılın Eylül ayında “*Obrazovani*” dergisinde yayımlandı. Aynı yıl Prof. Heinrich Herkner’in yanında ekonomi politik eğitimi almak için Zürih’e gitti. Orada kendisine kattığı pek çok şeyin dışında, Kautsky ve Luxemburg’un fikirleriyle tanıştı. Bernstein hayranı olan profesörünün revizyonist olduğunu düşünüyordu ve o yeni tanıştığı bu isimlere hayran olmuştu.

Profesörünün yönlendirmesiyle İngiliz işçi hareketini incelemek üzere 1899’da İngiltere’ye gitti. Kısa süre sonra St. Petersburg’a geri döndüğünde, Rusya artık eskisinden farklıydı. Legal Marksizm açıkça büyük sanayi sermayesini savunuyordu. Solcular ise yeraltına inmişti. Öğrenciler ve entelektüeller artık Bernstein revizyonizmine daha çok ilgi gösteriyordu. Kollontai, illegal alanda bir yandan yazarlık yapıyor bir yandan da ajitator olarak çalışıyordu. Kollontai bu süreçte bir yandan kendini ekonomi alanında bilimsel çalışmaya adamaya karar verdi. Çar rejiminin gerici politikasının tehdidi altındaki Finlandiya’nın geleceği oldukça ilgisini çekiyor, oradaki bağlantılarıyla ilişkilerini sıkı tutuyordu. Bu arada Finlandiya halkıyla Rus otokrasisi arasında bir savaş başladı. Kollontai Finlandiya’daki sanayi proletaryasının büyüyen gücünü gördüğü için onlardan yana oldu. O dönemde pek az insan bunun farkına vardı.

Kollontai oradaki arkadaşlarla sıkı ilişkiler kurdu ve ilk grev fonunu örgütlemek için canla başla çalıştı. Finlandiya üzerine yazdıkları 1900’de *Soziale Praxis* adlı bir Alman dergisinde, Nautçnoya Obozreni ve *Obrazovani* dergilerinde

yayımlandı. Yine somut istatistiklerle ilgili bir yazısı Ruskoje Bogatsvo dergisinde çıktı. 1901’de yurtdışına tekrar çıktığında; Paris’te Luxemburg, Kautsky ve Lafargue ile Cenevre’de Plekhanov ile kişisel ilişkiler kurdu. 1903 yılında, Fin proletaryasının çalışma ve yaşam koşulları üzerine, ekonomi politik alanında ilk büyük bilimsel çalışması olan “**Finlandiyalı İşçilerin Yaşamı**” adlı kitabı St. Petersburg’da sansürsüz olarak yayımlandı ve devrimci ve demokrat çevrelerde büyük ilgi gördü.

1903’te Rusya’da işçilerin ve köylülerin ayaklanmaları başlamıştı. Tartışmalar artık popülistler ve Marksistler arasında değil Menşevikler ve Bolşevikler arasında sürüyordu. Onun her iki tarafta da dostları vardı. Kollontai, Bolşeviklerin devrimci düşüncelerine, tutumlarına hayrandı, kendini onlara daha yakın hissediyordu. Ancak Pelhanov’a hayranlığı Menşevikleri mahkûm etmesini engelliyordu. Bu yıllarda her iki gruba da katılmadı, ancak iki grup için de çeşitli görevler yapmaya hazır olduğunu ifade ediyordu. 1905 Kanlı Pazar’ında sokakta eylemcilerle birlikte Kışık Saray’a doğru yürüyordu. Artık politik kimliğiyle ve bir konuşmacı olarak halk tarafından tanınıyordu. Parti merkez komitesi bu eylem için kuşkulu olsa da Kollontai orada bulunulmasının gerekliliğini savundu. O günlerde “*kitle hareketleri*” üzerine Amsterdam Kongresi kararlarından çok etkilenmişti.

Ancak o zaman ilk kez partisinin emekçi kadınların yazgısı ile ne kadar az uğraştığını ve kadının özgürlüğüne kavuşmasına ilgisinin epey az olduğunu fark etti. Rusya’da burjuva kadın hareketi o günlerde çok güçlü hale gelse de kadının özgürlüğünün yeni bir toplum düzeni ve sınıf savaşımı ile gerçekleşeceğini biliyordu. Böylece Rus feministlerle savaşılmaya başladı ve bütün gücüyle hareketin, kadın sorununu da savaşım amaçlarından biri olarak programına alması için çabaladıysa da yoldaşlarını bu düşünceye inandırmak kolay olmayacaktı. Ancak 1907’de partili kadın yoldaşlarından bir grubu ikna ederek, onlarla birlikte ilk **kadın işçiler kulübünü** açtı.

Ocak günlerinden sonra gittikçe yoğunlaşarak hızlanan illegal çalışmalarda hem gazeteci hem ajitator olarak çalışıyor, bildiriler yazıyordu. Aynı zamanda Finlandiya ile ilişkilerini korudu. Çarlığa karşı Fin ve Rus Sosyal Demokrat Partilerinin eylem birliğinin etkinliği için büyük çaba gösterdi. İşçi Kadınlar Örgütünün temellerini atarken, onların yararına özel toplantılar vb. düzenledi. İşçi kadınlar arasındaki çalışmaları, ancak daha etkili olarak Çarlığa karşı silahlı mücadele çağrısı içeren politik yazıları, hakkında yıllarca hapis cezası istenen bir dava açılmasına sebep oldu. Bir an önce kaçması gerektiğinden oğlunu bıraktı ve ardından illegal çalışmalara girmesi zorlu bir dönem oldu. (Devam edecek)

“Kendi kaderini yenmek, zaferlerin en büyüğüdür”

Geçtiğimiz ay, ülke gündeminin temel meseleleri arasına açlık grevleri başkõşeye oturdu. Açlık grevleri, ölüm oruçları minvalinde zindan direnişlerini anlamak için, ülkemiz tarihinde geçmiş direnişlere “göz atmak”, onların ışığında tarihsel ve bütünlüklü bir bakış açısı geliştirmenin önemli olduğunu düşünüyoruz. Bu perspektifle baktığımızda, ülkemizde Amed zindanlarındaki ölüm orucu direnişi ve 1984 yılındaki direniş ilkler arasında yer alması açısından önemlidir.

Tarihsel anlamda doğru bir perspektifin, sınıf mücadelesi açısından önemi büyüktür. Tarih bilinci olmadan, yürütülecek olan mücadelenin başarı şansı yoktur. Çünkü bu yolun ne ilk yolcularıyız ne de son olacağız. Güncelleme süreci arasındaki ilişki aynen diyalektikteki parça-bütün arasındaki ilişkiyi içerir. Parçanın bütün içerisindeki yerini kavramamak bilinçlerde bir darlaşmayı meydana getirir. Bilinçte yaşanan darlaşma da duygularımızda, devrimciliğimizde bir darlaşmayı, yüzeyselliği beraberinde getirir. Bu tarihsel materyalizm açısından baktığımızda, sadece kendini güncelle sınırlayan bir devrimcilik sınırlı bir devrimcilik olacaktır. Anla sınırlı bir devrimcilik, hem günü anlamaktan uzak kalacaktır hem de yarınlar açısından üretken ve başarılı olmayan pratik içerisinde kalmaya mahkûm olacaktır.

Sınıf mücadelesinin uzun soluklu bir mücadele olduğunu hep söyleriz. Hatta mecaz olarak da mücadelenin “100 metre koşusu” olmadığını daha çok “maraton” olduğunu vurgularız. Bu uzun soluklu mücadelenin bazı kesitlerinde durağanlıklar, yenilgiler yaşanmıştır.

Bu durum sadece bize özgü olmayıp bütün ülkelerin devrimcilerinde

yaşanmıştır. “Hiç yenilgi alınmadan ne kazanılan büyük bir zafer, ne de gerçekleştirilen bir devrim olmuştur bugüne kadar; bundan sonra da olmayacaktır”¹. Amed zindanlarındaki direnişin belki de en fazla öne çıkan noktası da “yenilgiden zafere” bir direniş öyküsüdür.

Kapitalizmin tarihi aynı zamanda, girmiş olduğu krizlerin ve buna yönelik kitlelerin tepkilerinin tarihidir. Bir önceki büyük çaplı krizini dünya savaşıyla atlatan kapitalizm, 70’li yıllara geldiğinde, içinde debelendiği kriz, milyonlarca insanın ölmesi pahasına dizayn edilen politikaların iflası anlamına geliyordu. Petrol krizi olarak adlandırılan, kapitalizmin genel krizi, çürüyen yönünü fazlasıyla öne çıkartmış, bir yandan dünya genelinde halkların daha fazla sefalete batmasına yol açarken, öte taraftan kitlelerin ayaklandığı, örgütlenmelerini geliştirdiği bir döneme yol açmıştı. Bu durum dünyadaki yansımalarına paralel ülkemizde de karşılık bulmuştu.

Emperyalist-kapitalist sistem, krizden çıkabilmek için politikalarında bir değişim ihtiyacı duyuyordu ancak ne var ki, özellikle yarı-sömürge ülkelerin halklarının mücadeleleri bu değişimi “demokrasi” görünümü altında yapmalarına engel oluyordu. Sistem yeniden-yapılandırmaya ihtiyaç duyduğu bir anda demokrasi görünümü ayağına dolanıyordu. Bir dizi ülkede askeri darbeler yaparak politikalarını yaşama geçirebildiler. Aynen Türkiye’de olduğu gibi...

Cuntacıların hedefi her ne kadar söylemde “**bozulan düzeni sağlamak**” olarak açıklasa da, egemenlerin uzun vadeli hedefleri vardı. Amaçları toplumsal muhalefeti belirli bir süre geriletmekten ziyade, tamamen ortadan kaldırmaktı. Türkiye halkı tari-

hinde ilk defa bu kadar uzun soluklu bir mücadeleye kalkıyordu. Her ne kadar toplumsal muhalefetin aktörleri, süreci bir bütün kavramaktan uzak olsa da, halkın ayağa kalkması egemenlerin kâbuslar görmesine neden olmuştu. Yeniden yapılandırma döneminde, egemenleri toplumsal muhalefeti kökünden kazıyarak, kitleleri etkileme kabiliyetini ortadan kaldırmak istiyordu. Bundan kaynaklı, dışarıdaki muhalefeti görece kabul edilebilir bir noktada tuttuğu andan itibaren hapishanelere yöneldi. Amaç dışarıda kırılan iradenin, içeride de kırılarak, tamamen teslim alınması, dikensiz bir gül bahçesi yaratılmaktı.

Egemenlerin ülkemiz hapishanelerinde uyguladığı politikaların özü buyken, Amed zindanlarında bütün bunlara ek olarak, ayağa kalkan Kürt ulusunun bastırılması, geleceğe dair mücadelelerin ve umutlarının kırılmasını içeriyordu.

Amed zindanlarına ayak basanlar ilk olarak **“Türk müsün? Kürt müsün?”** sorularıyla karşılaşılıyordu. Düşman daha ilk adımda neyi hedeflediğini açıkça ifade ediyordu.

Saldırı, askeri kurallara uyma dayatmasıyla başlar. İlk önce yaptırımlara uyanlarla uymayanlar arasında bir ayrıştırma gidilir. Uymayanlar hücrelere atılır. Bir süreden sonra da hücrelere yönelik saldırılar yoğunlaşır. Öyle ki bir süre sonra teslim alınmayan bir tek devrimci kalmaz. Teslimiyet Amed’de üç yıl kadar sürer. Bu yönüyle de zindan direnişi “kendi kaderini yenenlerin” direnişi olarak tarihte yerini alır.

Peki üç yıllık teslimiyet sürecinin kökenlerini nasıl açıklayacağız? Bilinir ki hapishanelerde düşman karşısındaki yenilgiler, çözümler esasta dışarıda başlar. O dönemde teslimiyet içerisine girenler, çok az bir zaman önce ateş çemberlerinden, pusulardan geçerek, kendi bedenlerini ortaya koyarak hapishanelere gelmişlerdi. Ancak sınıf mücadelesini kavrayış düzeyinin yetersizliği, genel şekillenışı de belirlemişti. O şekilleniş içerisinde, cuntacıların yoğun saldırıları karşısında tereddüt eden devrimciler, kitlesel karşı koyuşu ortaklaştırmak adına direnişi geri bir mevziden başlatmışlardı. Ancak bütün zafer kazanan mücadelelerde olduğu gibi, güçlü bir önderliğin yaratılması belirleyici bir meseleydi. Düşmanın saldırılarına karşı koyacak bir önderliğin olmadığı şartlarda “kitlesel karşı koyuşun” zemini de bulunmuyordu. Doğallığında düşmanın yoğun saldırılarına karşı koyacak bir önderliğin örgütlenmesinin önemi kavranmadığı için, tereddütle girilen direniş, bir süre sonra bütün moral-motivasyonu bozarak devrimcilerin yaptırımlara uymasını da beraberinde getirdi.

Devrimci kimliğin bu kadar tahrip olduğu bir noktada bile devrimciliğe dair her şey bir bütün yok olmamıştı. Öyle olsaydı Amed zindanında bir direniş örgütlenemezdi. Bu direnişin öğrettiği bir gerçek de, insan dediğimiz olumlu ve olumsuz, devrimci ve devrimci olmayan birçok özelliğin bileşiminden meydana geliyor. Devrimci olan ve olmayan yönün mücadelesinde devrimci olan yönün baskın çıkmasıyla direniş yeniden boy verir Amed zindanlarında.

Mazlum Doğan’la başlayan “Dörtlerle” devam eden eylemler, direniş adına ilk çakılan kıvılcımı oluşturdu. Davaya adanmışlığın güzel bir örneğini sergileyen bu eylemler, Amed zindanları açısından tarihsel önemde direnişlerdi. *“Bazı dönemler olur ki, kişiler çok önemli tarihsel roller oynarlar. Dörtler’in eylemi gerçekten tarihsel olarak çok önemli... Nedir bu kadar önemli kalan? Bir kere ölüm korkusunun ortalığı sardığı, teslimiyet rüzgârının her tarafı sarıp sarmaladığı bir ortamda çıktılar ve şöyle dediler; ‘bu böyle sürüp gitmemeli’... Bu eylem aynı zamanda ölüm korkusuna karşı da vurulan bir hançerdi. Kaybedilenleri, yitirilenleri, yeniden yakalama şansı verdi bu eylem.”* (Dönemin tutsak bir Partizanı).

Dörtlerin eyleminden kısa bir süre sonra da ’82 Ölüm Orucu eylemi örgütlenir. Eylemde M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ali Çiçek, Akif Yılmaz şehit düşerler. Her ne kadar, eylemlerle tutsaklar koşullarında kayda değer bir değişiklik yaratamasalar da bir kez direniş ateşi tutuşturulmuş, teslimiyet şartları ortadan kaldırılmıştı.

Dönemin bir başka direnişi de Metris’te 1984 yılında gerçekleştirilen ölüm orucu direnişiydi. Tek tip elbise dayatmasına karşı Dev-Sol ve TİKB’nin yürüttüğü direnişte Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Mehmet Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci devrim şehitleri kervanında yerini alıyorlardı. Bu direniş sürecinde de ödenen bedellere rağmen düşmanın tek tip saldırısı engellenememişti. Ancak ölüm oruçları, düşmanın iradesi kırmakta önemli bir rol oynamıştı. Lakabı Metris Kasabı olarak anılan Binbaşı Muzaffer Akkaya’nın dönemin siyasi tutsaklarından Aslan Tayfun Özkök’e yaptığı itirafta, ölüm oruçları sürecinde devrimci iradeyi kıramayacağı anladığını söylemesi gerçekleştirilen direnişin önemini de ortaya koyuyor.

’96’daki ölüm orucunu saymazsak, gerçekleştirilen ölüm oruçları, talepleri karşılayamadığını görürüz. Ancak devrimci iradenin dostu düşmana gösterilmesi, devrimci iradenin güçlenmesi bakımından yapılan bütün ölüm oruçları ve açlık grevleri tarihte önemli bir rol oynamıştır.

Devrimci mücadelede zaferler kadar yenilgileri de içerisinde barındırır. Alınan yenilgiler ve başarısızlıklar ne bize bu işin olmayacağını gösterir ne de yolun sonuna geldiğimizi. Yenilgiler yaşanabilir ama aslolan yenilgiye yenilmektir.³

¹ Eflatun

² “Ülkemiz Hapishaneleri ve Direnç Çiçekleri” kitabından

³ Özellikle Amed zindan direnişi hakkında daha detaylı bilgi için Umud Yayımcılıktan çıkan “Ülkemiz Hapishaneleri ve Direnç Çiçekleri” adlı kitapta yer alan “Yenilgiden Zafere!: 12 Eylül Yenilgisi Ve Diyarbakır Zindan Direnişi Deneyimi Işığında Sınıf Mücadelesinin Yasalarını Daha Derinden Kavrayalım!” adlı makaleye bakılabilir.

Ülkemiz hapishaneleri direniş tarihinde '96 Ölüm Orucu

Egemenler dışarıdaki toplumsal muhalefeti operasyon ve tutuklamalar ile denetim altına almaya çalışmaktadır. Bu yüzden bugün binlerce devrimci, demokrat ve yurtsever hapishanelere dolduruluyor.

Ezen-ezilen sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte sömürü ve baskı sisteminin var olduğu tüm toplumsal süreçlerde kapatarak cezalandırma yöntemi uygulanmaktadır.

Önceleri suçlu olarak görülen kişilerin cezaları verileceye kadar kısa süreli olarak kapalı bir yerde gözetim altında tutulan yerlerdi hapishaneler.. Egemenler her geçen gün yeni teknik ve yöntemler geliştirerek “modern” bir yapıya sahip hapishaneleri oluşturdular.

Hapishaneler Ortaçağ’da kulelerden oluşan zindanlardan, günümüze “en modern” teknolojiyle donatılmış olan hücre tipi yapılanmalarla egemenlerin sömürü sistemine başkaldıranlara yönelik geliştirmiş olduğu savunma mekanizmalarıdır.

Egemenler dışarıdaki toplumsal muhalefeti operasyon ve tutuklamalar ile denetim altına almaya çalışmaktadır. Bu yüzden bugün binlerce devrimci, demokrat ve yurtsever hapishanelere dolduruluyor. Muhalif kesimleri sindirmeye yönelik politikalarına içeride de geliştirmiş oldukları hücre tipi yapılanma ile devam etmektedir. Hapishanelerde devrimci tutsakları kişiliksizleştirmeye, yalnızlaştırmaya yönelik tecrit politikaları uygulanmaktadır. Tecrit politikasından hareketle F tipi hücreler özellikle devrimci tutsaklara yönelik geliştirilmiştir. Sadece bir hapishane uygulamasının da ötesinde, topluma yönelik baskı, sindirme ve tehdit politikasıdır. Devlet topluma F tiplerini “devlet düşmanlarını ıslah etme” aracı olarak kanıksatarak, faşizan politikalarına meşru bir zemin yaratmayı amaçlıyor. Toplumda oluşturulmaya çalışan bu algı tecrit politikalarıyla siyasi tutsaklara yönelik baskı, işkence ve katliamların habercisidir. TC devleti her zaman hapishaneleri baskı, sindirme, kişiliksizleştirme, yok etme aracı olarak kullanmaya kalkıştığında tutsakların direnişleriyle karşılaşmış, tutsakların hapishaneleri nasıl bir direniş mevzisine çevirdiği; bir tokat gibi suratına çarpmıştır. '96 Ölüm Orucu direnişi de TC devleti için tam da böyle bir gerçekliği yansıtmaktadır.

“Birer birer düşerken ölüm direnişimizde, kendi yuvasında yendik zulümü! Biz Kazandık! Biz Kazandık!”

12 Eylül AFC toplum üzerinde Demokles kılıcı misali sallandığı sürecin geride bırakıldığı ve yeniden kitle hareketlerinde kabarışın olduğu yıllardır '90'lı yıllar. Bir yanda Sovyetler'deki geri dönüşün resmileşmesi ile birlikte esen tasfiyeciler saldırılar ve egemenler eliyle pompalanan “sosyalizm öldü” vb. söylemler ile ülkemizde hareketlenen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin ivmelendiği bir süreci de temsil etmektedir yine bu süreç. Böylesi bir süreçte özellikle egemenler nezdinde; *“içerisi teslim alınmadan, dışarının teslim alınamayacağı”* gerçeği de bir kere daha gün yüzüne çıkmış olmaktadır. Zira bu nedenledir ki; '96 SAG ve Ölüm Orucu direnişine de kaynaklık eden 6 Mayıs 1996 tarihli ve Adalet Bakanlığı imzalı genelgede de; *“cezaevlerindeki teröristler tek tek hücrelere atılarak bağları kesilecek... İtirafçılık dayatılacak... Muhtemelen teröristler direnişe geçecek... Teröristlerin etkisinde kalan toplumun bazı kesimleri direnişi sahiplenecek.. İşte bu aşamada teröristler zindanlarımızda toplumun direnişi ise sokaklarda ezilecek ve moral üstünlük ele geçirilerek halkın direnme gücü kırılacaktı. Teröristlerden başlanarak bütün Türkiye halkları teslim alınacaktır”* ifadelerine yer verilmiştir. Sadece bu cümleler bile egemenlerin devrimci mücadelenin ivmelenmesinden ve halkın kabaran öfkesinden ne kadar korktuğunun göstergesidir.

“Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız”

Dönemin iktidarı olan REFAH-YOL hükümetinin Adalet Bakanı olan Mehmet Ağar'ın direktifi üzerine; Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay imzalı olarak yayımlanan genelge ile İstanbul DGM yetki sınırlarında tutuklanan devrimci ve yurtseverler Eskişehir'de ve diğer bazı illerde açılan hücre tipi tabutluklara gönderilmesine karar verildi. Ve 7 Mayıs günü ilk sevkler Eskişehir Tabutluklarına yapılmaya başlandı. Ve 9 Mayıs tarihli genelge ile de saldırılar ve sevkler hızlandırıldı. Devletin devrimci iradeyi teslim almaya, içeriği ve dışarıdaki mücadeleyi bastırmaya yönelik saldırılarına karşı ise tutsaklar; CMK (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu) oluşturularak 20 Mayıs tarihinde Süresiz Açlık Grevi Eylemi başlattılar. 7 örgütten (DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKP(ML), TKEP-L, TDP, Direniş

Mücadele sonucu gelen kazanım sadece taleplerin kabul edilmesinde, hapisane koşullarının iyileştirilmesinde değil, en büyük kazanım düşmana geri adım attırılmasında, düşmana adeta diz çöktürülmesindedir.

Hareketi) oluşan Kordinasyon, düşmanın tüm teslim alma saldırılarına karşı başlattıkları eylemle devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kere daha ortaya koymuş oldu. Kordinasyon yayımladığı ilk bildiri kararlılık manifestosu olan cümlelerle *“Halkımızın huzurunda ilan ediyoruz ki; birleşik örgütlü gücümüzle ve halkımızın desteğiyle faşizmi cezaevlerinde bir kez daha dize getireceğiz...”* diyerek, başlatılan SAG eylemi, 45. günden itibaren ölüm orucuna dönüştürüldü.

Ve direniş süreci boyunca; 63. günde **Aygün Uğur**, 65. günde **Altan Berdan Kerimgiller**, 66. günde **İlginç Özkeskin**, 67. günde **Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata** ve **Müjdat Yanat**, 68. günde **Ayçe İdil Erkmén** ve **Tahsin Yılmaz**, 69. günde **Yemliha Kaya, Hicabi Küçük** ve **Osman Akgün** şehit düştü. 69. günde Sağmacılar Hapishanesi'ne gönderilen heyet ile yapılan görüşmelerden sonra devlet genelgeyi çekerek; tutsakların taleplerini kabul etti. Tam bu saatlerde eylem noktalandırılırken, **Hayati Can** da şehitler kervanına katıldı. Büyük direniş ve düşmanın yenilgisi 12 şehide mal olurken, egemenler bir kere daha devrimci iradenin önünde diz çökmek zorunda kaldılar.

Dönemin Adalet Bakanı (Mehmet Ağar'dan sonraki) Şevket Kazan *“gizli gizli yiyorlar, numara yapıyorlar”* diyerek direnişi küçültmeye, kara çalmaya çalışmıştı. (Ki bugün da Başbakan Erdoğan yurtsever tutsakların yürüttüğü açlık grevi ile ilgili olarak aynı ifadeleri kullanmış ve *“Aç kalan falan yok, İçişleri Bakanı gitti. Az ya da çok bir şeyler yiyip içiyor”* demiştir.) Düşmanın tüm yalanlarının altında verilen 12 şehit; düşman siperlerinde patlayan mermiler gibi, damla damla eriyen bedenleriyle, zaferin teminatı olarak ölümsüzler kervanına uğurlandı.

1996 SAG ve Ölüm Orucu direnişinde; zaferi getiren süreci daha geniş bir yelpazede tartışmak gerekirse eğer; vurgulanması gereken birkaç nokta açığa çıkmatadır. Bunlardan ilki, kuşkusuz ki verilen şehitler, ölen ama teslim olmayan, bükülmektense kırılmayı yeğ tutan devrimci irade ve kararlılık oluşturmaktadır; ki; direnişin temel sloganı *“zaferi şehitlerimizle kazanacağız”*dır.

Bir diğer noktayı da; direnişin devrimci dayanışma ve eylem birliği içerisinde örülüyor ve başından sonuna kadar merkezi anlamda koordine ediliyor olmasıdır. Böylece direniş süreci boyunca açığa çıkan siper yoldaşlığı olgusu, düşmanın karşısında *“yek vucüt”* sergilenen direniş düşmanı korkutan ve zaferi yakınlaştıran bir olgu olarak karşımızda durmaktadır.

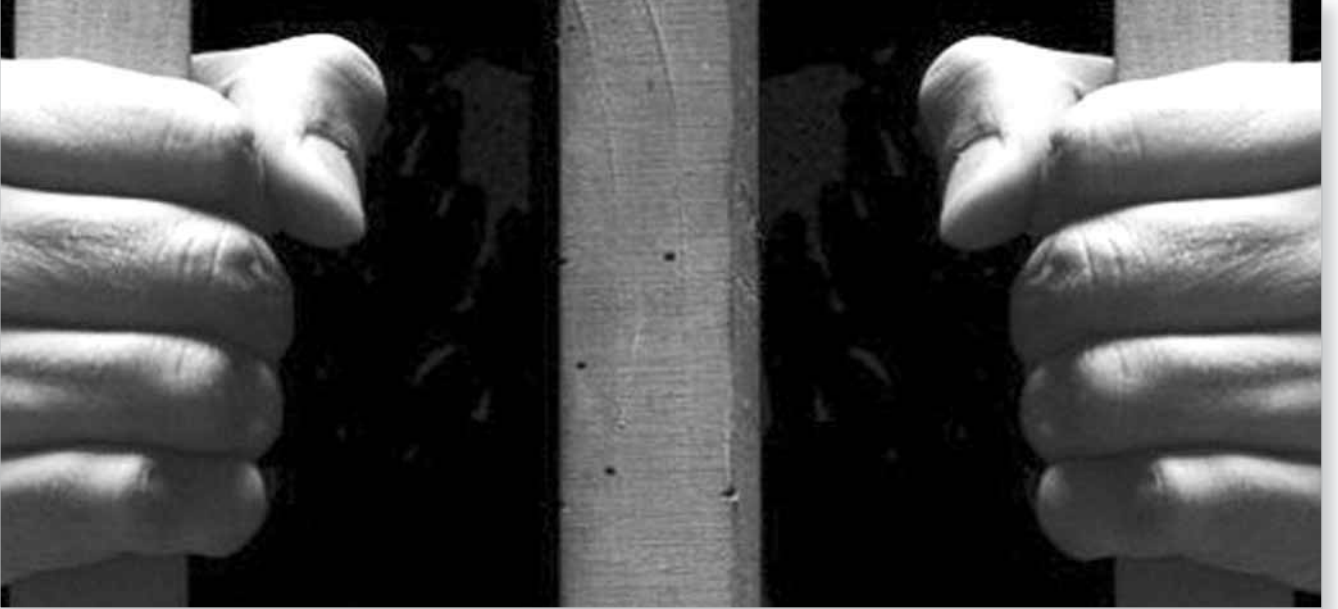
Bir diğer vurgulanması gereken noktayı da; dışarıdaki mücadele oluşturmaktadır. Zira özellikle '80'li yıllardan sonra, '90'larla birlikte yeniden kabaran kitle hareketleri, '96 1 Mayıs'ında açığa çıkan potansiyel ve devrimci-komünistlerin yükselttiği mücadele, tabloya rengini veren parametrelerdir. Direniş boyunca halkın sahiplenmesi, belediye ve deri işçilerinin gerçekleştirmiş oldukları grevler, kitle gösterileri, yapılan militan eylemlilikler, korsan gösteriler, ülkemizde ve Avrupa'da yapılan eylemlilikler, yine tutsak yakınlarının sergiledikleri mücadele bu noktada önemlidir. Dışarıdaki devrimci kamuoyunun ortaya koyduğu pratik, düşmanı köşeye sıkıştıran ve zaferi yakınlaştıran bir pratiktir.

Ve mücadele sonucu gelen kazanım sadece taleplerin kabul edilmesinde, hapisane koşullarının iyileştirilmesinde değil, en büyük kazanım düşmana geri adım attırılmasında, düşmana adeta diz çöktürülmesindedir.

Bugün egemenlerin çok daha yoğunluklu saldırılarının olduğu ve devrimci durumun ise daha geri olduğu bir süreçten geçmekteyiz. Özellikle son süreçte yurtsever tutsakların yürüttüğü Süresiz Dönüşümsüz Açlık Grevi ile hapishaneler ve zindan direnişleri konusu da kamuoyunun gündeminde. Böylesi bir süreçte biz genç devrimcilerin, geçmiş pratiklerden öğrenmesi, özellikle devrimci iradenin sınıandığı, kararlılık ilanı, direniş manifestosu olan hapishaneler pratiğinden öğrenmesi elzem bir yerde durmaktadır. Egemenlerin tasfiye saldırılarının hız kazandığı, devrimci olmak, devrimci kalmak, devrimci yaşamak noktasında çizginin silikleştiği böylesi dönemlerde, şehitlerle örülü bir direniş tarihi; göndere çekmemiz gereken bir bayrak; geçmiş zaferlerden ve mücadelelerin denizinde kendini sınamak ise gelecek zaferlerin de teminatı olacaktır.

19 Aralık Hapishaneler Katliamı ve Direnişi 12. Yılında!

“SON SÖZÜ HEP DİRENENLER SÖYLER!”

...Bursa, **Sincan**, Ümraniye, **Bayrampaşa**, Uşak, **Çankırı**, Çanakkale, **Ceyhan**...

...Fidan Kalşen, **Murat Özdemir**, Fırat Tavuk, **Ali Ateş**, İlker Babacan, **Halil Önder**, Yazgül Güder Öztürk, **Ahmet İbili**, İrfan Ortakçı, **Berrin Bıkçılar**, Aşur Korkmaz, **Cengiz Çalıkoparan**, Özlem Ercan, **Umut Gedik**, **Ercan Polat**, Yasemin Cancı, **Şefinur Tezgel**, Mustafa Yılmaz, **Gülser Tuzcu**, Nilüfer Alcan, **Rıza Poyraz**, Hasan Güngörmez, **Seyhan Doğan**, A. İhsan Özkan, **Murat Ördেকçi**, Sultan Sarı, **Fahri Sarı**, A. Ata Akçagöz...

Tarih, sayfalarından birini daha yazıyor. Zulüm ve sömürü düzeninin sahipleri bu **direnişe** ve **cesarete** tanıklığını sürdürdükçe daha fazla korkuyor ve daha fazla katlediyor. Tarih, kanla yazdığı sayfalarında bu korkuyu ve cesareti, katliamı ve direnişi işliyor.

Korkunun ve katliamın başrollerinde devletin bir dizi eli kanlı uşağı var. Cesaretin ve direnişin ön saflarında ise hal-

kın **direnen**, **başkaldıran** tarafları var.

Adım adım, gün gün, bomba bomba, tüfek tüfek geliyorlar direnenlerin üstüne. **19 Aralık 2000’ de onlarca diri diri yakıyorlar**, onlarcasını yaralıyor, yüzlercesinin aklından silinmeyecek sahneleri hayata geçiriyorlar. 20 farklı hapishaneden devrimci, yurtsever ve komünist tutsakların üzerine eşi benzerine az rastlanır bir saldırganlıkla yürüyorlar.

Amaç? Amaç belli; bu katliam, halkın daha fazla sömürülmesinin önünde olan engelleri kaldırmak için yapılıyor. **Amaç**; halkın en ileri ve en duyarlı kesimini, yani siyasi tutsakları teslim almak, imha etmek. Önce parça parça geleceğe dair umutlar öldürülmek isteniyor, sonra umudunu diri tutanlar.

Bu katliam bir gözdağı olarak halka sunuluyor. Direnmenin, başkaldırmanın, devletin insanlık dışı uygulamalarına boyun eğmemenin “karşılığı” olarak sahneleniyor.

Devlet, bir yandan F tiplerinin siparişini verirken, hapisanelerde bütün soluk borularını tıkarken, bir yandan da adım adım bu katliama hazırlandı. Katliam, F tipleri ve diğer başka saldırılarla tutsaklar nezdinde bütün bir muhalefeti baskı altında tutmak amacının önemli bir ayağını oluşturuyordu. Bu nedenle “başarı” garanti altına alınmalıydı! Gaz bombalarıyla, G-3’leri, robocopları, polisleri, jandarmalarıyla “gerek” yapılacaktı!

“Tarihe yeni, onurlu sayfalar eklemeye devam edeceğiz.”¹

DHKP-C ve TKP(ML) (şimdiki MKP)

dava tutsakları 20 Ekim’de süresiz açlık grevine başladıklarını duyurdukları ilk açıklamada böyle diyorlardı.

Daha sonra çeşitli devrimci örgütlerin dava tutsaklarının da katıldığı 20 Ekim’de başlanan ve 19 Kasım’da Ölüm Orucuna çevrilen Süresiz Açlık Grevi eylemleri ne olursa olsun bir direnç göstermenin tarifiydi. Bu direnç de “tarihe yeni ve onurlu” sayfaların eklenmesi için yeterliydi.

Tutsaklar bu eylemleriyle ve genel olarak geçmişten günümüze, elbette günümüzden geleceğe de sürdürülecek, hapisanelerde çeşitli noktalarından tutarak katıldıkları sınıf mücadelesini halen sürdürüyorlardı. F tipleri, hak gaspları, itirafçılık ve daha bir dizi umut kırma ve yok etme yönlü saldırılarına teslim olunmamalıydı. Bu eylemler bunun bir ifadesiydi.

Bu hareket, “*adeta dayatma şeklini alan bir başkaldırı hareketi*”² devlet sözcüleri tarafından bu şekilde tanımlandı. Tutsakların talepleri için “*kabul edilemez istekler*”; hapisaneler için “*10 yıldan beri girilemeyen ve aşırı sol terör örgütlerinin eğitim merkezi*” deniliyor. Bu cümleleri tutsaklardan duyulan korkunun bir yansıması olarak okumamız gerekiyor. “10 yıldır girilemeyen” olarak tarif edilen, teslim alınamayan devrimci ve komünist tutsakların bilinçleridir ve bu korku da bundandır.

Dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan “**devletin ayıbu bu operasyonla temizlenmiş oldu**”³ demişti. “Ayıp” bu “işin” bu kadar uzamasıydı. Onca katliam yapmalarına, onca saldırıya karşın bir türlü tutsaklar nezdinde bütün bir halkın teslim alınamamasıydı “ayıp” olan. Devletin “ayıbı” uşaklık görevini yerine daha iyi getirememesiydi. Ve şimdi bu ayıp temizlendi, diyorlardı!

“Son sözü hep direnenler söyler”

Halkın yiğit ve onurlu insanların zulme karşı bu başkaldırısı ilk değil. Zulüm ve sömürü saltanatlarının sahipleri de ilk defa bir direnişle karşılaşmıyorlar. Düşman ve dost cephesinde herkes birbirini iyi tanıyor.

Mustafa Suphilerin Karadeniz’de katledilmesinden tanıyo-

**Direnışı Diyarbakır zindanlarında
“Dörtlerin Gecesi”nden, Kaypakkaya’nın
ser verip sır vermemesinden tanıyoruz.
Ulucanlar’dan, darağacındaki
Denizlerden, Kızıldere’den, Metris
Zindanlarındaki firar öykülerinden, diğer
ölüm oruçlarından, açlık grevlerinden,
“serhıldan”lardan ve dağ doruklarındaki
çatışmalardan tanıyoruz direnişi.**

ruz düşmanımızı, 12 Eylül’den, işkenceli sorgulardan, Roboski’den tanıyoruz.

Ama aynı zamanda direnişi de Diyarbakır zindanlarında “**Dörtlerin Gecesi**”nden, Kaypakkaya’nın ser verip sır vermemesinden tanıyoruz. Ulucanlar’dan, darağacındaki Denizlerden, Kızıldere’den, Metris Zindanlarındaki firar öykülerinden, diğer ölüm oruçlarından, açlık grevlerinden, “serhıldan”lardan ve dağ doruklarındaki çatışmalardan tanıyoruz direnişi.

Elbette tarih, kanla yazdığı sayfalarının arkasından özgür bir yaşamın serüvenlerini de kaleme alacaktır. Çünkü biz iyi biliyoruz;

**“Düşlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direnenler söyler...”**

¹ Özgür Gelecek Gazetesi’nin 27 Ekim 2000 tarihli 26. sayısından

² Katliamdan bir süre sonra İçişleri Bakanlığı’ndan verilen bir briefing- Dönemin Jandarma Genel Komutanlığı Asayiş Daire Başkanı Kurmay Albay Ali Aydın- <http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/52887.asp>

³ Aynı briefing- <http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/52887.asp>

Ölüm Orucu ve Açlık Grevleri devrimci iradenin çıtasının yükseğe çekilmesidir!

Türkiye’de hapisaneler tarihi katliam ve direnişler tarihidir. Bu ikisi eş güdümlü yürümüştür. Faşizmin hapisanelerde ıslah etme politikasını siyasal rejimine uygun bir karakterde belirlemiştir. Bu politika temel karakteristiğini ve özünü değiştirmemiş ancak çok çeşitli biçimlerde zenginleştirilmiştir. Hapsetmek her devletin uyguladığı bir çeşit baskı ve zor aygıtıdır. Ancak bu baskı ve zor aygıtının hayat buluş biçimi her ülkenin siyasal rejiminin niteliğine, o ülkenin tarihsel ve toplumsal özelliklerine uygun olarak şekillenir. Kuşkusuz sömürücü egemen sınıfların bu aygıtı kullanma biçiminde ve ele alışında ortak bir politik hesap ve kaygı vardır. Bu aracın sağlıklı bir şekilde hayat bulması için her yolu ve yöntemi ise mubah görür. Toplumsal mücadelelerin sindirilmesinde de önemli ve etkin bir zor aygıtıdır hapisaneler. Ve

kuşkusuz toplumsal mücadelenin ruhuna uygun olarak hapisanelere de bu mücadele bir şekilde sirayet eder. Bu zor aygıtında da direniş ve mücadele sürdürülür. Sınıf savaşımının

yasalarına uygun bir şeydir bu.

Hapsetmek suretiyle “ıslah edip” özellikle kendi sömürü düzeninin güvenliğini sağlama esası o rejimin niteliğine uygun yaşam bulur demiştik. Tabii bu değişmez statik bir durum değildir. Sürekli yeni koşullara göre kendini yenileyen, içinden geçilen siyasal ve sosyal koşullara göre yeniden biçim verilen bir yanı da içerir. Bu yönüyle bir ülkenin hapisaneleri o ülkenin siyasal rejiminin aynası gibidir.

Ülkemizde hapsederek ıslah etme ve topluma kazandırma siyasal rejimin niteliğine ve onun devraldığı tarihsel mirasa uygun olmuştur.

Devletin hapisaneler tarihi bunu fazlasıyla kanıtlar. En ufak hak talepleri ya da herhangi meşru siyasal talepler karşısında genel tutumu ret etmez. Bunun için gerçekleşecek mücadele ya da direnişler ise onun için katletme ve işkence gerekçesidir. Ve bunu yaşama geçirmekte tereddütsüzdür.

Bu genel tutum karşısında devrimci tutsakların oluşturduğu, dünden bugüne taşıdığı bir direnme geleneği de vardır. Bu direniş özellikle son 40 yıllık süreçte kesintisiz ve istikrarlı bir şekilde yaşam bulmuştur. Bu direnişin ruhu ise ölüm pahasına direnme şekline bürünmüş bir kararlılıktır. Ölümü göze alarak direnmek ülkemiz hapisanelerinde oturmuş ve zindanlarda devrimci politikanın güçlü bir harcı olmuştur. Bu açıdan büyük bedeller ödenme pahasına yaratılmış, sürdürülmüş bir gelenek söz konusudur. Bu direniş biçimleri kimi zaman feodal-faşist zora karşı dört duvar arasında bedenini bir silaha çevirerek fiili direnme biçiminde kimi zaman bedenini açlığa yatırarak ölümü kucaklama gibi biçimlere bürünmüştür.

Ülkemiz zindanlarında hak talepleri doğrultusunda, yine gasp edilmeye çalışılan kazanımlar ve genel kapsamlı siyasal saldırıları da içeren durumlarda ya da tamamen genel siyasi taleplerle eylemler ve direnişler gerçekleşmiş ve gerçekleşmeye de devam etmektedir. Özellikle uzun süreli açlık grevleri, süresiz açlık grevleri ve de ölüm oruçları şeklinde gerçekleşen bedenin silah olarak kullanıldığı ve yüksek düzeyde bir

irade ve kararlılığı gerektiren eylemler gerçekleşmiştir. Bu uğurda yüzlerce devrimci ve yurtsever tutsak şehit düşmüş binlercesi çeşitli düzeylerde sakat kalmış ya da kalıcı rahatsızlıklar yaşamıştır. Bu direniş ve eylem biçimi devrimci hareket tarafından özellikle 1980 Askeri Faşist Darbesi’nden sonra yoğun etkin ve sonuç alıcı bir biçimde

hayata geçirilmiştir.

Bu eylemler irili ufaklı düzeylerde içinden geçilen sürece ve koşullara uygun talepler doğrultusunda kimi zaman protesto kimi zaman hak talepleri ekseninde yaşam bulmuştur. Kimi sonuç alıcı ve kamuoyunu harekete geçirerek daha ileri taşımayı başarmış, kimisi yenilgiye sonuçlanmıştır. Ancak her birisi büyük devrimci fedakârlık ve kararlılıkla ve devrimci ideolojiyi besleyerek hayat bulmuştur. Her biri kendi içinde güçlü ve zayıf yanları içererek zindan direnişlerinde yerini almıştır.

Bu direniş biçimlerinden süresiz açlık grevleri ve ölüm oruçları özel parantez açmayı gerektiren ve kendi özgünlüğü olan eylemler olarak görülmelidir. Zira bu büyük bedeller ödenerek gerçekleşen eylemler tarihe not düşmeyi başarmış eylemlerdir. Bu direniş biçimlerinin ruhunu kuşanmak onun politik muhtevasını ve doğru zaman ve koşullarda yaşam bulup bulmadığını anlamakla ilintilidir. Ne uğruna, ne pahasına ve hangi koşullarda hayata geçirildiği ölümü bu biçimde kucaklamanın hangi şartları gerektirdiğini kavramak direnişin feda ruhunu kavramak demektir.

Zindanlarda ölüm oruçları esasen devrimcilerin son keredede kullandığı bir eylem aracıdır. Kimliğini, kişiliğini, siyasal haklarını, örgütlenme haklarını yoğun saldırılarla aşındırmaya çalışan düşmanına karşı kendini ölümüne var etme, zindanlarda olmanın özgün koşullarından ve sınırlanmışlığından kaynaklı en güçlü silahı haline gelen bedenini hedefe yöneltme zorunluluğudur. Siyasal, ideolojik ve örgütsel kimliğini zapturapt altına alma hesaplarına karşı kullanılan bir araçtır. Bu durumun oluştuğuna kanaat getirdiği ve yaşanan sürecin kendine başka bir yol ve araç bırakmadığı ve tıkanıdığı noktada kullandığı bir eylemdir. Bir nevi varlık yokluk meselesinde sorunun kilitlendiği noktada işlevli olmasını hedeflediği bir anahtardır bu eylem biçimi. Gerçekliğin ve politik koşulların doğru tespit edilmesi bu politik eylemin doğru hedefi vurması ve sonuç alıcı olmasını getirecektir.

Bu büyük silah doğru zamanda ve doğru bir ele alışla kullanılmadığı takdirde aşınmaya, zindanda tutsağın elindeki en büyük silahın işlevsiz kalmasına yol açacaktır. Uzun erimli bir sınıf mücadelesi gerçekliği göz önüne alındığında ve zindanların bu mücadelede kalıcı ve zorunlu meskenler olduğu düşünüldüğünde bu güçlü silahın önem ve değeri daha çok anlaşılacaktır. Çünkü devrimciler kimliklerine yönelik büyük ve kapsamlı saldırılarla uzun süre karşılaşacaktır. Bu açıdan bugünden geçmiş pratik deneyimleri özümsemek, eksik ve zaafalarını tespit etmek ve geleceğe dair güçlü ve sağlam basmanın da esası olacaktır.

Ölüm oruçları ve süresiz açlık grevleri deneyimleri tarihsel bir öneme haizdir. Zira bugün için bu araçların etkinlik düzeyinin ne olduğunu, zayıf ve güçlü yanlarının tam kavrayışa ulaştırılması aynı zamanda geçmişi doğru okumak ve değerlendirmekle mümkün. Ancak geçmiş sürece bugü-

nün gözüyle bakarak doğru tutumu ortaya koymak geleceğe dair yürüyüşümüzü daha sağlam adımlarla atmamızı sağlayacaktır. Bu eylem biçimlerinin kullanımı noktasında yaşanan tarihsel süreç ve deneyim göz önüne alındığında devrimci iradenin çıtasının çok yükseklere çekildiğini söyleyebiliriz. İnanç ve kararlılıkla oluşturulan direnişin açıklıkla ölümü dahi yenebileceğini yüzlerce kez ispatlayan bir pratik deneyim söz konusudur. Bu yönüyle devrimci iradenin muktedir ve yenilmezliği kuşanacağına dair derin ve güçlü anlamları vardır.

Ancak yaşanan bu süreçlerin politik anlamda zaafılar ve eksiklikler oluşturan yanları olduğunu da kabul etmeliyiz. Adeta kılı kırk yarararak belirlenmesi gereken bu politikanın nasıl ki başlangıcının iyi hesaplanması gerekiyorsa, bitirilmesi de uygun anda yapılmalıdır. Yoksa devrimci iradenin büyük bir özveriyle, kararlılık gösterisi -doğru anda bitirilmese- kendini vuran bir silaha dönüşür. Eylemin üst düzey bir eylem olması ona yaklaşımın da üst düzey olmasını, başlangıcından yürütülüşüne, bitirilişine kadar bu düzeye uygun davranılmasını getirir. Bu eylem biçimine uygun davranmak politik etkisini zayıflatmaya neden olmuştur.

Özellikle 2000 büyük ölüm orucu süreci bu noktada önemli verileri içinde barındırır. '80 sonrası Amed ve Metris'te gerçekleşen ve sonrası süreci devrimci temelde karşılamada eşsiz katkıları olan süreç '96 sürecinde kristalize kazanımlarla yol almış, ancak F Tipleri sürecinde 7 yıl gibi oldukça uzun süren ve politik hedeflerinin hiçbirine ulaşmayan ve kamuoyunun adeta devrimci tutsakların eylemini kanıksayıp normalleştirdiği ve duyarlılık göstermediği oldukça sorunlu bir sürece evrilmiştir. Bu süreç ölüm orucunun etki gücünü ve kamuoyunu bilinçlendirerek ileri taşıma rolünü oynayamadığı gibi, oldukça etkili olan bir silahın güç ve kudretten düşmesine sebep olmuştur.

Bunda faşizmin F tipi saldırısını karşılamada devrimci tutsakların direnişini/birliğini bozan ve süreci iki ayrı eylemle karşılamasına neden olan çizginin etkisi vardır. bilineceği üzere devrimci-komünist tutsakların bir kısmı F tipi saldırısına karşı 2000-2002 ÖO eylemini yapmış; bir devrimci örgüt ise 7 yıl gibi bir süre ÖO sürdürdüğünün propagandasını yapmıştır.

Son olarak yurtsever tutsakların hapisane gündemi dışında doğrudan belli ulusal ve demokratik talepleri içeren uzun süreli bir açlık grevi pratiği deneyimi de devrimci ve demokratik sürece bu açıdan yapılan özel bir katkı oldu. Kuşkusuz taleplerin kendine has kitle karakterinden kaynaklı bu sürece duyarlılık bir önceki sürece nazaran oldukça olumludur. Bu yönüyle de eylem biçiminin yeniden bileylenmesine küçük de olsa bir katkı yaptığı söylenebilir. Ancak doğrudan hapisane sorunları dışında bir siyasal eksene oturan bir sürecin işlenmesi açısından özgün bir yer ve deneyim olarak tarih kayıta altına almıştır bu süreci.

29 Kasım 2012

HALK SAVAŞI ve

MİLİTANLAŞMA

Bu yazımızda birçok farklı ele alışla karşımıza çıkabilen **militanlaşma** üzerinde duracağız. Ancak öncelikle Halk Savaşı'nın ne olduğundan, nasıl kavranması gerektiğinden başlayacağız. Çünkü militanlaşma olgusu, Halk Savaşı'nın kavranma ve hayata geçirilmesiyle doğrudan ilgilidir ve hatta buna bağlıdır.

“Kıl testeresi modelinde bir savaş”

Burjuva demokratik devrimlerini tamamlamamış, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal sosyal ve ekonomik yapıya sahip ülkelerde, nihai hedef olan komünizme giden yolun taşları Yeni Demokratik Devrim'le döşenmektedir ve bu tür devrimlerin stratejisi de uzun erimli Halk Savaşı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu savaş Mao yoldaşın Çin için dediği gibi, “**kıl testeresi modelinde**”, çok çeşitli çelişik etkenlerin birbirine bağlı olarak doğurduğu bir savaştır.

Yeni Demokratik Devrim ise özünde burjuva nitelikte olmasına karşın, eski tip burjuva demokratik devrimlerden ayrılmaktadır. Bu ayrılma temelden yani devrime önderlik eden sınıf(lar)ın değişmesinden kaynaklanmaktadır. Emperyalizm çağıyla birlikte burjuvazi bütün ilericiğini kaybettiğinden Yeni Demokratik Devrim'in önderliğini de proletarya üstlenmektedir. Bu durum devrimin başarıya ulaşması için tayin edici iken kendisini, devrime önderlik edecek proletarya partisinin sınıf tavrında göstermektedir. Böylesi sınıf tavrına komünist önderliğe sahip olmayan bir savaş “Halk Savaşı” olarak nitelendirilemeyiz.

Halk Savaşı Stratejisi'yle devrim, kırlardan şehirlere eşitsiz bir rota izlemekteyken temel güç köylülüktür. “*Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin kırılık bölgelerden şehirlere doğru gelişmesinin iki nedeni vardır: Birincisi, demokratik devriminin özünün ‘toprak devrimi’ olması, ikincisi de ülkemize hâkim olan emperyalizmin ve onun uşaklığını yapan gericilerin (özellikle emperyalizmin) şehirleri ve ileri bölgeleri tamamen kontrolleri altına*

almış olmalarıdır.” (İbrahim Kaypakkaya)

Halk Savaşı'nı koşullayan ülkelerde son derece güçlü düşmanlarla mücadele eden halkın esas mücadele biçimini barışçıl değil, silahlı mücadele biçimleri oluşturmaktadır. Aksi türüleriyle verilen mücadeleler zaferi getiremeyecektir. Stalin'in Çin için dediği gibi bu ülkelerde “...*silahlı devrim, silahlı karşı-devrimle savaşmaktadır.*”

Halkın silahlı kuvvetleri, zayıftan kuvvetliye, dağınık gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine, vur-kaç yöntemiyle, fırsat kollayarak, şehirlerde güç biriktirerek, düşmanı parça parça zayıflatıp tüketinceye kadar mücadelesini sürdürür. Bu silahlı kuvvetler içerisinde ise kır gerilla savaşı esas, diğerleri talidir. Düşmanın son derece üstün teknolojisine ve birçok aracı elinde bulunduruyor olmasına karşın gerillanın ideolojik üstünlüğü tayin edicidir.

Buradan doğru gerilla, gücünü halktan almaktadır ve bunun için halkı, baştan sona, savaşta özneleştirmeyi amaçlamaktadır. Yani gerilla, düşmanı sadece tetiğine basarak yok edemeyeceğini bilir, o nedenle bunu sağlamak için halkın kahredici gücünü bütün biçimleriyle örgütlemeyi amaçlar. Gerillada “*Halk olmadan bütün bombalar güçsüzdür!*”(Lenin)

“Somut durumun somut tahlili”

Bilindiği gibi ülkemiz komünist hareketi, İbrahim Kaypakaya'nın 40 yıl önce yaktığı meşale ile ete kemiğe büründü ve bugünlere geldi. Halk Savaşı'nın başlangıcı olarak tanımlayabileceğimiz bu tarihsel dönüm noktasının devamında önemli tarihsel süreçlerden geçildi. Birçok başarı ve başarısızlık süreçleri yaşandı. Ve bilinmektedir ki mevcut pozisyonunun istenilen düzeyde olduğu savunulmamaktadır. Burada sorunun nedenleri olarak yukarıda en genel hatlarıyla aktarmaya çalıştığımız savaş stratejisinin kavranma ve uygulanma düzeyi tartışılabilir. İleriye dair adımları hızlandırmak için gerekli olanın da buradan doğru, Mao yoldaşın altını kalın çizgilerle çizdiği, “**somut durumun somut tahlili**” ilkesini uygulamaktan geçtiği açıktır. Burada ülke şartlarının her dönem için en ince hatlarına kadar yapılacak olan doğru tahlili ancak büyük atılımları doğuracaktır. Düşman güçlerin, ilerici güçlerin durumu, kendi durumumuz ve daha bir dizi etken tahlilimize yön verecektir.

Bugün birçok yarı-feodal, yarı-sömürge ülkede Maoist partiler bir dizi mücadeleyi göğüslemektedir. Bu ülkeler, özünde bir aynılık taşısa da devrimin geleceğini de tayin edebilecek bir dizi farklılığı barındırmaktadır. Bu, bazen bir ulusal sorunun çözümü için verilecek mücadele olurken, bazen emperyalizmin fiili işgaline karşı verilecek mücadele olabilir. Veya örneğin, kırların esas mücadele alanı olmasının yanında, şehirleşme oranları tali alanlar olan şehirlerde verilecek mücadelenin biçiminde farklılığa yol açabilir. Bugün şehirleşme oranı Filipinler'de % 59, Nepal'de % 12, Hindistan'da yaklaşık % 30, Peru'da % 73, ve ülkemizde de ortalama % 75'tir. Anlaşılabileceği gibi bu oranlar dahi mücadeleye biçim vermek açısından son derece önemlidir ve “kırlar esas alanlardır” genel doğrusunun ötesine gitmek anlamına gelmektedir. Sorun Halk Savaşı stratejisinin salt askeri bir strateji değil, tersine esasta siyasal bir strateji olduğunu kavramakla ilgilidir. Bu mesele elbette diğer boyutuyla da değerlendirilmeli ve esas olanı kavramadaki yetersizlikler de eleştirilmelidir.

“Savaşta insanın bilinçli dinamik rolü”

Mao yoldaş savaşta insanın dinamik rolünü anlatırken “uzun süreli savaş ve nihai zafer, insanların eylemleri olmaksızın gerçekleştirilemez” diyordu. O nedenle bu rolün iyi kavranması ve uygulanması gerekmektedir. En genel anlamıyla, devrime önderlik edecek proletarya partisinin kendisini nerede ve nasıl konumlandıracağı belirleyici olacakken; bir biçimiyle, devrim sürecine katılan her bireyin de bu konumlandırmayı doğru yapması gerekmektedir. Mao yoldaş aynı yazısında “nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bulabilecek; planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne

sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır” diyor.

Savaşın her anında ve her alanında ona doğru yön verebilecek insanlara ihtiyaç duyulmaktadır. Herhangi bir zamanda ve yerde bizim dışımızdaki her unsur devrim lehine olabilir, somut durumlar bizden bağımsız olarak ileriye yönlenebilir; ancak, “insanın bilinçli dinamik rolü” olmaksızın bu yönlendirme zafere ilerleyemez. “Eğer, ateş körüklenmezse duman içinde boğulur”. Ateşin duman içinde boğulmaması için ileriye hedefleyen yeni arayışlar içerisine girmek gerekir.

Bizler, şu anda ileriye hedefleyen arayışlara daha fazla ihtiyaç duymaktayız. Çünkü toplumsal mücadelenin suları birçok farklı kanaldan akararak ileriye doğru yönlendirilmiş ve kendisine zaferleri getirecek müdahaleleri beklemektedir. Kuşkusuz bu müdahaleler acil ihtiyaçları da doğuruyor. Burada **militanlaşma** olgusu kendisini göstermektedir. Bu acil ihtiyaçlara cevap olabilecek, bahsini ettiğimiz rolü oynayabilecek insanlara/militanlara ihtiyaç duyulmaktadır. Bu nedenle Halk Savaşı daha iyi kavranmalı, somut ihtiyaçları buradan doğru belirlenmelidir. Kendimizi konumlandıracağımız yer, tam da burası yani ihtiyaçlara cevap olan yer, olmalıdır. Bu konumlandırma yapılırken, yanlışlardan kaçınılmalıdır. İhtiyaçlara sadece bir yönünden bakmak, benmerkezci yaklaşmak bu yanlışların başında geliyor. Açık ki içimizde barındırdığımız kimi zaafılar bizi bu tarz yanlışlara itmektedir. Bazen “en çok hoşumuza gidene”, bazen “en kolayına” göre ihtiyaçları “karşılıyorz”. Bazense “daha az bedel ödemek” oluyor ilk tartışmamız. Biz, militanlığı en radikal olandan tanımlamıyoruz, onu sınıfsal tavrimizde aramak gerektiğini söylüyoruz. Ezen ezilen çelişkisinde **en net haliyle** ezilenden yana taraf olmakda arıyoruz. Militanlığı, egemenlerin attığı her adımdan halkın yararına birşeyler **örgütlenme kaygısı** olarak tanımlıyoruz. Bütün bunların yanında militanlığı, ezenlere yönelik duyacağımız kuru bir öfke değil, **öfkeyi bir silah haline getirmek** olarak anlıyoruz. Buradan doğru her militanı barikatları zorlayan, olanı sınıfsal duruşuna uygun olarak kullanan, olmayanı yaratan, düşünen, düşündüğünü hayata geçiren ve bütün bunları “halk kitleleri özünde militandır” doğrusuna uygun olarak **kitleleştirilenler** olarak görüyoruz.

Burada, yüzlerce şehidimizin devrimin yayın, fabrikalar, tarlalar, amfiler, emekçi semtler, hapishaneler gibi çeşitli alanlarındaki ve elbette mücadelenin en kızgın alanı olan dağlardaki sınıf tavırlarına bakmak, örnek almak gerekmektedir. Yaramızı tedavi edecek olan merhem onların, binlerce kez tanık olduğumuz duruşlarındadır. Bu nedenle seslerine kulak verelim, ne diyordu Nurşen yoldaş? “**Nitelikli devrimcilik yapabilmek için yapılması gereken görevlere sıkı sıkı sarılmaktır. Pamuk ipliği tutmuyorsa kendimizi görevlerimize zincirleyelim!**”

BELLEK

“Beni bombalar öldürmez! Bu sessizlik öldürür..”

“Ölüm bu,
Fukara ölümü
Geldim, geliyorum demez.
Ya bir kuşluk vakti, ya akşamüstü,
Ya da seher, mahmurlukta,
Bakarsın, olmuş olacak...”

(Ahmed Arif)

2011’in son günleri, Aralık’ın 28’ini 29’una bağlayan akşam... Qileban’ın (Uludere) Roboski (Ortasu) köylüsü 38 Kürt çocuğu, Kürt genci yine kaçaktaydılar. Yıllardır yaptıkları gibi Irak sınırını geçip yanlarındaki katırlarla birlikte mazot, şeker getiriyorlardı. Belki çok paraları olsun isterdi hepsi ama; amaçları dağları, yolları aşıp; onca zahmete katlanıp, 50-60 liraya talip olmaktı sadece, zengin olmak değil! Öğrenci olanların derdi okullarıydı biraz da, ama hepsinin derdi aileleri, kardeşleriydi... Her zamanki gibi 5-6 saatlik yolculuk son bulmaya yakın, rutin diyebileceğimiz asker durdurmasıyla karşılaştılar. İki grup halinde, aralarında belli mesafelerle yürüyor olmaları belki bir şans olabilirdi onlar için, çünkü en öndeki öncü grup arkadaşileri askerlerin kendilerini durdurduğu ve onların da beklemesi yönünde uyarıydı. Ancak ne insansız hava araçlarının ne F16’ların hızına ne de önceden verilmiş bir katliam kararının uygulanışına hiçbir şans kar etmeyecekti, en azından Kürdistan’da...

“Beni bombalar öldürmez Bu sessizlik öldürür...”

Roboski köylülerinin ifadesiyle sınır köylerinde askerle köylüler arasında yazısız bir anlaşma olur. (*Devletin Kürdistan’da koruculuğu teşvik etmek için uyguladığı politikardan biri olarak da önemli bir boyutu vardır meselenin.*) Kaçağa gidenlere dokunulmaz, hatta kontrol eden askerlerle kaçağa giden köylüler o kadar sık görüşmüşlerdir ki birbirlerini de tanırlar. Belli zamanlarda kaçağa gidenlere zulüm de uygulanmış; getirdikleri eşyalar, katırları askeriye tarafından alınmış olsa da bir müddettir bu yazısız anlaşma karşılıklı uygulanıyordu. Hatta yine Roboskililerin ifadesiyle operasyona çıkılacaksa kaçağa gidenlere bildirilmesi için köy muhtarına bizzat askeriye tarafından söylenirmiş. O gün devletin hiçbir bir kulu operasyon olduğunu, bölgeye gidilmesinin tehlikeli olacağını, “PKK’lilerin olayın olduğu güzergâh üzerinden bölgeye gireceğini” (bkz. Genel Kurmay’ın katliam sonrası 8 maddelik açıklaması) köyde

muhtar dâhil hiç kimseye söylememişti. Kaçağa gidenler heron seslerini duysalar da bunun rutin olduğunu düşünerek devam etmişlerdi yollarına... Bombalamalar sonucu aydınlatma fişeklerinin de o “muazzam” etkisiyle daha net görünen bir alanda, soğuktan donanlarla ve o zorlu kış koşullarında köylülerin kendi imkânlarıyla götürmeye çalıştığı yaralılarla (katledilenlerin yarısına yakını) birlikte 35 Kürt köylüsü katledilmişti. 3 kişi de yaralı olarak katliamdan “kurtulmuş” ve olayın daha erken vaktte köylülere bildirilmesini sağlamışlardı. Katliamdan sağ “kurtulan” Servet Encü şunu söylüyordu; “Ben sağ kalmasaydım cenazeler orada 1-2 gün daha kalabilirdi.”

Katliam sonrası...

Katliam sonrası katliama dair büyük bir sessizlik çöktü ülkede... Burjuva-feodal basına devlet ciddiyetinde bir sansür uygulandı. Sansür o kadar ciddiydi ki, CNN Türk’te Medya Mahallesi adlı programın sunucusu Ayşenur Arslan’ın canlı yayında katliamın olduğunu duyurması ve ayrıntılı bilgiliyi birazdan verecekleri söylemesiyle televizyon yöneticileri Arslan’ı hem kulaklıktan hem de yazılı olarak gönderdikleri notlarla uyardılar, “Uludere olayına girmeyin. Bu haber verilmeyecek” diye. Ayşenur Arslan ve konuğu Can Dündar bu “uyarıları” dikkate almayarak konuya dair konuşmaya devam ettiler... Ancak burjuva-feodal basın içerisinde istisna duyarlı gazeteciler ve aydınlar dışında sansürle sinmiş değil sansürü sahiplenen ve de katliamı sahiplenen çoğunluk yine iş başındaydı! Devlet açıklama yapmadıkça doğru düzgün haber girmemiş gazeteler, haber kanalları ülkeden binlerce km uzakta olan diğer ülke haber kanallarının bile katliamın hemen sonrası ayrıntılı bilgiler vermesinin utancını anlayamadılar! Devletin açıklamalarıyla haberler de bu paralelde yapılmaya başlandı, ortak tema “Kaçakçılık yapanların öldürüldüğüydü...”

Evet haksız kazanç sağlayan, kul hakkı yiyen, devlete düşmanlık yapan, kısa yoldan para kazanan, vergi vermeden yaşayan, içlerinde 98 doğumluların olduğu kaçakçılar ABD kaynaklı “muhteşem” istihbaratla “şanlı ordumuz” tarafından öldürülmüştü... Böyle devlete böyle basın dedirtiyordu devlet kurumlarından bir bir gelen açıklamalar. Hüseyin Çelik, Ahmet Davutoğlu ve Bülent Arınç’tan 29-30 Aralık tarihlerinde “olaydan kaynaklı üzüntü duyduklarını”, meselenin ne olduğuna dair soruşturulacağı ve Genel Kurmay’ın yaptığı açıklamanın da altının çizildiği açıklamalar yapılırken, Tayyip Erdoğan da istihbaratın 10 gün öncesinden alındığı, ellerinde 4 saatlik video kayıtlarının olduğunu ve ölenlerin kaçakçılık yapanlar olduğunu söyledi. Hantepe ve Gediktepe baskınlarında da katırlarla silahların taşındığı ve neden müdahale edilmediği eleştirilerinin

yapıldığını hatırlatarak da 40 kişilik kaçakçı grubunun bombalanmasına duyduğu “üzüntüyü” bildirmekle beraber katliamı meşrulaştırma çabasına girişti.

Ve o da Genelkurmay’ın yaptığı açıklamayı işaret etti... Peki Genel Kurmay ne demişti? PKK’nin eylem hazırlığında olduğu ve bunun için de Sinat-Haftanın bölgesinden sızacağına dair alınan istihbaratlarla ve ağır silahları taşımak için yük hayvanlarıyla birlikte geldiklerinin tespitiyle bölgede bombalama olduğu söyleniyordu. Olayın olduğu yerin sivil yerleşim alanı değil PKK’nin kamplarının olduğu bölge olduğu söylenip, olayda ölenlerin kaçığa giden köylüler olduğu bile söylenmiyordu; ki bunu en iyi bilen de heronların sayesinde askeriyedir, Genel Kurmay’dır. Ve bu açıklamalar da 29 Aralık’ta yapılmıyordu...

Halbuki...

Başta da söylediğimiz gibi bölgede kaçakçılık yapıldığı askeriye tarafından çok iyi biliniyor hatta karşılıklı bir hukuka dönmüş durumdayken; sınırın öte tarafının zaten düzlük alan olduğundan kaynaklı PKK’nin bölgeyi kullanmadığı köylülerce, askerce biliniyor; önceden yapılacak operasyonlarda köylülere bildirim yapılırken, 10 gün öncesinden alınmış istihbaratla köylülerin kaçığa gittiğini bilerek, göz göre göre, hatta durdurulup köylü oldukları askerler tarafından görüldüğü halde bombalar yağdırıldı onlarca insanın üstüne! Soruşturmalar başladı, mesele kesinlikle aydınlatılacak denmesinin üzerinden 1 yıl geçmesine rağmen katliamı yapanlar hakkında hiçbir yasal işlem yapılmadı, devlet tarafından olayın gerçekliğine dair hiçbir rapor hazırlanmadı. Ki Meclis’teki Uludere Alt Komisyonu’nun hazırlamaya çalıştığı raporla ilgili 15 Kasım’da yaptığı şu açıklamayı saymazsak; *“Evet, bir hata yapılmıştır. Ancak eksikliklerin, kusurların, hataların ortaya çıkarılması bizim komisyona ait bir konu değil. Soruşturma değil araştırma komisyonuyuz biz.”*

Ancak katliamcılar hakkında bir işlem yapılmasını bırakalım, Roboskili köylüler, katledilenlerin yakınları defalarca gözaltına alındı, tehdit edildi, yıldırıma çalışıldı. Kardeşi, 11 akrabası ve 34 tanıdığını kaybeden Ferhat Encü olayın ardından gözaltına alındı. Yetmedi iki kere daha gözaltına alındı. Kaymakam’ın geldiği gün protesto eden halka da devlet tarafından saldırılırdı ve onlarca köylü gözaltına alındı. Katliama uğrayan yakınlar hakkında tehditler, psikolojik saldırılar hala devam ediyor. Doğru düzgün bir açıklama ve hiçbir yasal işlem yapılmadan devlet tarafından katliam mağdurlarına tazminat verileceği gündeme geldi ve banka hesaplarına yatırıldığı söylendi...

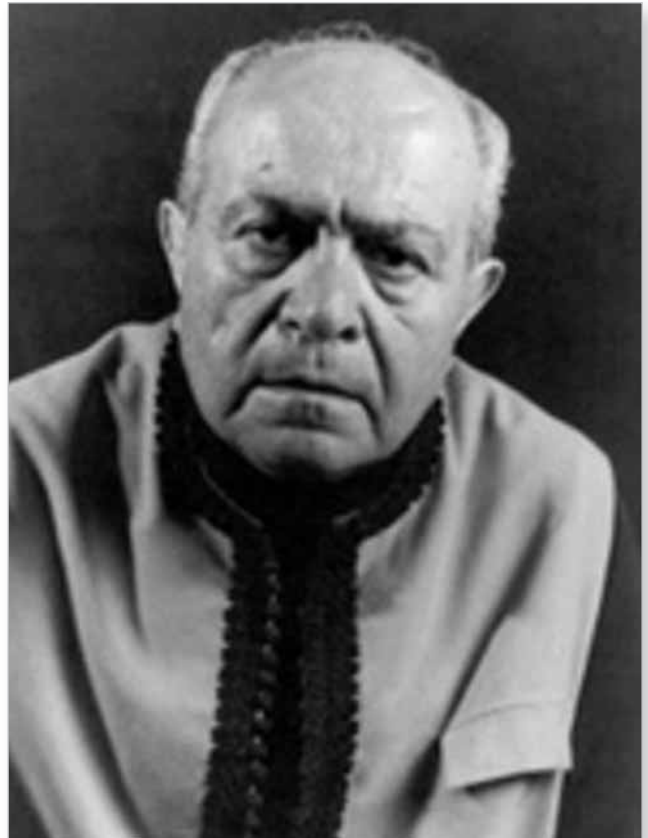
İsminin bile tam olarak konmadığı, ne olduğu belli edilmemiş bir olay için devlet tazminat veriyordu! Neden? Tazminatın anlamı bu devlet için ne bu halk için ne ifade ediyordu? Olayın ardından gerçekleri anlatmaya çalışan, devletin yarattığı sessizlik zırhını delen devrimci ve yurtsever basına baskılar arttı, onlarca gazeteci gözaltına alındı, tutuklandı. Yine katliam yüzlerce üniversite öğrencisinin gözaltına alınmasına, tutuklanmasına bir sebep daha olurken, onlarca öğrencinin iddianamelerine “Ro-

boski’yi protesto etmek” içerikli “kanıtlar” eklendi...

“ki şiirini yazamayan/ve türküsünü söyleyemeyen halkım gibi/binlerce ve/binlerce kurşunlanan halkım gibi/zincirlere vurulan/savaşlara yollanan/vergilere bağlanan halkım gibi/felç ofmuş yalnızlıklara bırakarak/büyük acıların ve göz yaşının içine bırakarak/şiirlerimin bir bıçak gibi işıldadığı/devrim türkülerini/ve başkaldırmayı öğreten dudaklarını/bir kere olsun öpmeden/bir kere olsun tutamadan kaygısızca/serin bir yaz gecesi gibi ürperen ellerini/hatta boynunu ve ayak bileklerini/bilemeden bilemeden bilemeden/vurdum yüreğimi şanlı kavgaya/barışın ve özgürlüğün dağlarına yürüyorum işte/yiğitsen uslandır beni...” (Orhan Kotan)

Şiirini yazamamış, türküsünü söyleyememiş ve de zincirlere vurulmuş bir halkın; barışın ve özgürlüğün dağlarına yürüyüşünden uslandıracağını sanan devlet... Onlarca katliam; imha, inkâr, asimilasyon... Başta ’98 doğumlular olmakla birlikte katledilenlerin çoğunun ’90 doğumlu olanlar olduğu düşünüldüğünde, halk gençliği olarak bizlerin çoğumuzun kuşak olarak ’90 doğumlular olduğumuzu hesaba katarsak aslında katliamın bizler için daha da farklı bir anlam içerdiğini görüyoruz... Ölümün bu kadar normalleştirildiği topraklarda, bedellerin en büyüklerinin an be an ödetildiği bu coğrafyada başkaldırmaktan, yeter demekten başka hangi seçenek vardır? Tarihin yüklediği sorumluluk gençlik olarak devletin bu kadar rahat öldüremeyeceğini, sömüremeyeceğini mücadele ederek göstermek olmalıdır!

Not: Yazının hazırlanışında İnsan Hakları Derneği ve Mazlumlar için Dayanışma Derneği öncülüğünde 3 Ocak 2012’de açıklanan Roboski Katliamı Raporu’ndan faydalanmıştır.

Roboski Katliamına Sessiz Kalma Hesap Sor!

UNUTMAYACAĞIZ!

www.partizanarsiv.net

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 172 * Berfenbar 2012 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

Geleceği kazanmak için

ÖRGÜTLEN!

YDG 7. Konferans gündemleri

Toplumsal Mücadelede YDG'nin rolü ve görevleri

1. Toplumsal Mücadelede YDG'nin rolü

- a. Kitlelerin örgütlenme eğilimi*
- b. YDG'nin misyonunu oynamasında karşılaştığı güçlükler*
 - i. YDG'nin demokratik işleyişinin geliştirilmesi*
 - ii. Politika üretme tarzının iyileştirilmesi*
 - iii. Kurumsallaşma düzeyinin yükseltilmesi*

2. YDG'nin görevleri bakımından önümüzdeki süreç

- a. YÖK Yasa Taslağı ve görevlerimiz*
- b. Kürt ulusal sorununda eksikliklerimiz ve görevlerimiz*
- c. YDK kurultayı ekseninde genç kadın çalışmaları*